

יגל

בראשות הר"ג
ר' יגאל כהן שליט"א
ראש מוסדות 'ביע אומר'
וארגון 'ענפים'

פרשת וירא

מידה כנגד מידה

"וירא אליו ה' באלני ממרא והוא ישב פתח האהל כחם היום" (בראשית יח, א). ה' יתברך נגלה אל אברהם אבינו ומדבר אתו. ואז אברהם רואה שלשה ערבים הולכים במדבר, אומר לקדוש ברוך הוא: "תמתין רגע, אני יוצא להביא את שלשת הערבים". נלמד מכאן מוסר הבטחות. אברהם אבינו, אבי האמה, זכה להרבה הבטחות. הוא זכה לדברים שאדם מן המניין לא זוכה בהם וגם אנחנו, הרבה פעמים שואלים את עצמנו - מה עלי לעשות כדי להיות משהו מיוחד? כל אחד רוצה להיות מיוחד. את התשובה אפשר ללמוד מאברהם אבינו איפה יש יותר כבוד?

לדבר עם בורא עולם או לרוץ אחרי שלשה אנשים שנדמים כמו ערבים, להזמין אותם ולהשקיע בהם, לכל אחד עגל...? כלם מבינים שלדבר עם הקדוש ברוך הוא זה דבר הרבה יותר נעלה, הרבה יותר מעניין. אברהם אבינו עזב את השכינה והלך לערבים - כדי לקיים מצות הכנסת אורחים. אם אנחנו רוצים שהקדוש ברוך הוא יהיה אתנו באופן מיוחד? אנחנו צריכים להיות מיוחדים, להתנהג באופן מיוחד! איננו יכולים לבא ולמאר לקדוש ברוך הוא "מן לנו הכל, אבל לגבי החובות שלנו כלפי בורא עולם... טוב, נראה מה לעשות... כי, מה שאנחנו חייבים ממש - נעשה, אבל מה שאנחנו לא ממש חייבים - לא נעשה". אם למשל, אנחנו מקדישים זמן לתורה פעם או פעמים בשבוע, זה טוב ויפה. אבל אם במקרה הרב לא מגיע - נקח את הזמן שהתפנה ונבלה אותו עם דברים אחרים. זה לא נכון גם מבחינה הלכתית: אסור לבטל שעור קבוע. אלא אם ישנה סבה מיוחדת. וכן, גם אם הרב לא הגיע. אבל זה הרבה מעבר לכך: אם אנחנו לא נתאמץ ללמוד, גם כשהרב איננו, גם בורא עולם כביכול לא יתאמץ עבורנו... אומר לנו

הקדוש ברוך הוא: הכל בסדר! כפי שתנהגו כך תקבלו. לא רוצים להיות מיוחדים? אתם עושים מה שנוח לכם? בבקשה - גם אני אעשה, הוא כביכול אומר, רק מה שנוח לי. לכן, אם אנחנו רוצים להיות כמו אברהם, עלינו להתאמץ. להתחיל לעבד. ולעבד - זה אומר, לא לעשות רק מה שנוח לנו. נפעל גם כשאין לנו חשק, כשאין לנו כסף, כשאין לנו שום כבוד שיצמח לנו מזה שנעשה. כל טרחה בהוה - זוכה לשכר בעתידו.

והוא עמיד עליהם תחת העץ ויאכלו. (בראשית יח, ח). בפרשת השבוע אנו למדים על מהותה של הכנסת אורחים, אבל גם על מדה כנגד מדה והשכר שזוכים בתמורה למאמץ מיוחד. אברהם אבינו זוכה לבקורו של הקדוש ברוך הוא בכבודו ובעצמו באהל, והנה שלשה ישמעאלים נראים מרחוק. מה עושה אברהם אבינו? עוזב את השכינה הקדושה ורץ אל שלשת הערבים כדי להציע להם אכל. אבל הריצה הזו אינה נגמרת. אל הבקר רץ אברהם, ולא עגל אחד הוא מביא. אלא שלשה. לשון אחת - שיש בה כמה וכמה מנות נאות - אינה מספיקה, לדעתו, לאורחים שלו שהיו נראים לו רעבים מאד. הוא לא מסתפק באמירה שאנו היינו מעדיפים בודאי לומר, כי "יש גם פיתה, חמוס וסלטים, הם יצאו שבעים". אבל זה לא הדבור אצל אברהם אבינו. שלשה בני בקר רכים וטובים נשחטים, שרה מצטוה להכין עגות בתנור, חמאה וחלב יוצאים מהפנה הקרירה שבקצה האהל - והבית כלו 'על גלגלים'... והמארח עצמו, אברהם אבינו עליו השלום, שהשכינה באה לבקר אותו רק בגלל שהוא סובל כל כך ביום השלישי למילתו, עומד בעצמו על האורחים ומבקש לודא שהם לא רעבים חלילה, וכל הזמן בודק - אולי הם זקוקים לעוד משהו... הגמרא במסכת בבא מציעא (פו ב - פז, א) אינה חושבת בתמורה שזכינו לה אנו, בני בניו של אברהם, בשכר אותה טרחה מיוחדת ובלתי נתפסה של אברהם.

שבת שלום ומבורך

02
ש"ת עם הרב
מהרד"ן שיכון
שבת צדקה

03
למה כתוב "חמיו"?
מה שבת

05
לגמות של השראה
המבחן בזמן מבחן...

04
דרך חדשה
מהם זרכי
היצור?

15
אומנות האהבה
עקידה מאהבה

12
אמונה בגבע
האור שבו...

זמני שבת לפי לוח "אור החיים"

יום	ת"א	חיפה	ב"ש
כניסה	16:34	16:34	16:35*
יציאה	17:24	17:24	17:25
ר"ת	18:03	18:00	17:59

בירושלים: לנוהגים 40 דק' 16:15

תרמו עכשיו לפעילויות הרב

180 אברכים | שידורים חיים | ישיבת "יגל ליבי"

מחסן החסד | מדרשות לנוער | קו ההלכה

המסעדה | סמינרי קירוב | מרכז תינוקות

רוצים להיות שותפים? חייגו < 03-8000-770

אנחנו נופלים
אבל המיוחד בנו שאנחנו
יודעים לקום

**פינת
ההשראה
מהרב**

**רשאל את
הרב**
הרב נריה ברבי
ראש "ענפים בהלכה"
*2381

נשפך לי חלב צונן על בשר רותח שהיה מונח
על השיש, מה דין הבשר?

חלב צונן שנשפך ע"ג בשר רותח, או בשר צונן שנפל לתוך חלב רותח (דהיינו באופן שהתחתון הוא רותח), אם הבשר מונח בתוך כלי והחלב ונתכנס החלב בתוכו, הבשר נאסר, אלא אם כן יש בו ששים כדי בטלו. אבל אם הבשר אינו מונח בכלי, ורק נשפך ע"ג חלב, נחלקו הפוסקים האם כולו נאסר וכ"ל, או שמא אינו נאסר אלא בשיעור כדי נטילה, דהיינו כעובי רוחב אצבע גודל של אדם בינוני, ולהלכה לכתחילה יש להחמיר ולאסור, ומכל מקום במקום צורך אפשר לסמוך על המקלים, שאינו נאסר אלא בשיעור כדי נטילה הנזכר. וכל האמור היינו בבשר שהוא רותח בחום שהיד סולדת בו, אבל בבשר שאינו בחום שהיד סולדת בו, בכל אופן. (שלחן ערוך סי' צא סעיף ד. ש"ך שם סק"ה. ומש"כ לגבי בשר המונח בתוך כלי וכו', הוא ע"פ המבואר בשלחן ערוך סי' קה סעיף ב. ובספר הוראה ברורה, סי' צא בבירור הלכה ד"ה הכל אסור. ובסי' קה ד"ה וכן אם נפל. ומש"כ שכל האמור היינו בחום שהיד ס"ב, כן הוא בש"ע בסי' קה סעיף ב.)

האם מותר לעשות מלאכה בזמן ברכות הנהנין?

מעיקר הדין מותר לעשות מלאכה בזמן שמברך ברכות הנהנין, אבל בשעה שמברך ברכת המזון, אין לעשות מלאכה כלל ועיקר, ואפילו לא תשמיש קל. (ע"ו סי' קצא שמחמיר אף בתפילה ובשאר ברכות. והביא דבריו להלכה במשנ"ב שם סק"ה. וכן כתב הגר"ח פלאנץ ברוח חיים אות ב ע"ש. אבל יש להעיר מדברי הרמב"ם פ"ב מהלכות ק"ש ה"ד, שאם היה עוסק במלאכה אינו פוסק אלא לפרשה ראשונה. והיינו משום שיש בה יחוד ה', אבל בשאר ברכות משמע שאינו מפסיק. ורמז לזה במשנ"ב סי' סג ס"ק יט. והוא סותר קצת למה שהבאנו מדבריו לעיל. וע' בשו"ת יביע אומר ח"ט או"ח סי' צה אות ה, שהביא הדיוק הנ"ל, ומסיק כן להלכה להקל. וע'ע"ב בילקוט יוסף.)

מי שהתעורר מאוחר סמוך לחצות היום ורוצה להתפלל תפילת שחרית, אבל הוא יודע שככל הנראה לא יספיק לגמור התפילה קודם חצות היום, האם מותר לו להתחיל התפילה?

זמן תפילת שחרית לכתחילה הוא עד סוף ארבע שעות מהיום (דהיינו בשעות זמניות, נחלקו הפוסקים האם מונים השעות מזמן זריחת השמש ועד השקיעה או שמא מעלות השחר). ואם נאנס ולא התפלל וכבר עברו ארבע שעות מהיום, ונתעכב מחמת אונה או ששגג, יכול להתפלל שחרית גם לאחר ארבע שעות עד חצות היום, אבל לאחר חצות היום, אינו רשאי להתפלל שחרית אלא ימתין לזמן תפילת מנחה ויתפלל תפילת תשלומין. ומכל מקום, רשאי להתחיל להתפלל קודם חצות היום, אף על פי שהוא יודע שלא יספיק לגמור התפילה קודם חצות היום. (שלחן ערוך סי' פט סעיף א-ו. ולגבי השאלה הנזכרת שמתחיל קודם חצות וממשיך לאחר חצות, ע' ספר בתי כנסיות סי' פט דף כד ע"א, שהסתפק בזה. והרב ערוך השלחן סי' קי סעיף ה, העלה להקל. וכן כתב בשו"ת ארץ צבי פרומר סי' קא, בשם היהודי הקדוש מפשיסחא, שנראה שהמתחיל להתפלל בזמן תפילה, אע"פ שנמשכה תפילתו לאחר זמן, חשיב כאילו התפלל כל תפילתו בזמן תפילה. וכן העלה מרן זצ"ל בשו"ת יביע אומר ח"ט או"ח סי' לד אות ד.)

משלחן רבנו

נטילת ריטלין ביום הכיפורים כדי להתפלל בריכוז

כבוד הרב, אני מתמודד עם קשיי קשב וריכוז משמעותיים, לצורך זה אני לוקח כל יום תרופה המסייעת לי להתרכז, האם אני רשאי לקחת את התרופה ביום הכיפורים כדי להתרכז, והאם מותר לי לבלוע את הכדור עם מעט מים, כי קשה לי לבלוע כדור בלי מים? תודה על כל מה שהרב עושה למען עם ישראל.

לכבוד הבחור החשוב ושאלתו המצויה, האיסור לאכול ולשתות מן התורה ביום הכיפורים, הוא רק בדברים הראויים לאכילה ולשתיה, אבל דברים שאינם ראויים לאכילה ולשתיה (כגון שהם מרים וכדומה), אינם אסורים אלא מדברנן, וכמבואר בש"ע (סימן תרי"ב סי' י). ע"ש. ומדברי מרן בבית יוסף (שם) מבואר שכל זה דוקא אם אוכל מאותם מאכלים כשיעור (דהיינו יותר מ-30 סמ"ק בנפח), אבל אם אוכל מהם פחות מכשיעור, לכולי עלמא מותר אפילו לכתחילה. וכן כתב הגאון רבי צבי פסח פראנק בספר מקראי קדש (ימים נוראים סימן נט) בדעת מרן הבית יוסף. וכן מבואר בשו"ת יחווה דעת (ח"ב סימן ס בהערה ד"ה ולכאורה). ע"ש.

ולפי זה נראה, שמאחר שהכדור הוא פחות מהשיעור שאסור לאכול מן התורה, וגם הוא אינה ראויה למאכל (כיון שהוא מר), מותר לקחתו ביום הכיפורים. וכיצא בזה כתב בשו"ת שבט הלוי (ח"י סימן פט). ע"ש. וראה עוד בשו"ת שערי יושר (חנניה ח"ד סימן קג) ובשו"ת ברכת יהודה (ברכה ח"ג או"ח סימן לא).

ומטעם זה מי שמתקשה לבלוע את הכדור בלי מים, רשאי לבלוע אותו בעזרת מים מרים פחות משיעור מלא לוגמיו. ואף על פי שבדרך כלל אסור לאדם לשתות פחות משיעור מלא לוגמיו ממים מרים (עיין במשנה ברורה סימן תרי"ב ס"ק טו), מכל מקום במקרה שלנו שקשה לו להתפלל בלי התרופה, וכל שכן אם קשה לו לתפקד כראוי בלעדיה, רשאי לקחת את הכדור בעזרת מעט מים מרים (פחות מ-40 מ"ל). ובפרט שמטרת השתיה אינה כדי להרוות את צמאונו, אלא לצורך בליעת הכדור. ועיין במגן אברהם (סימן תקסו סוף סק"ח) ובמשנה ברורה (שם ס"ק ג) ובספר חזון עובדיה (ימים נוראים עמ' שי). וכ"כ בספר שמענו כן ראינו (ח"ב עמ' סז) בשם הגאון רבי חיים קניבסקי זצ"ל, שמסתבר שמותר לקחת ריטלין עם מעט מים מרים ביום הכיפורים, כיון שאינו ראוי לאכילה. ע"ש. וע"ע בשו"ת בסוד שיח (יגל ח"א סימן לח).

לסיכום: מי שצריך לקחת תרופה לקשב וריכוז כדי לתפקד או כדי להתרכז בלימודים ובתפילות וכדומה, רשאי לקחתה גם ביום הכיפורים. ואם הוא מתקשה לבלוע את הכדור ללא מים, רשאי לבלוע בעזרת מים, בשני תנאים: א. שהמים יהיו מרים מעט (אפשר לשים תמצית תה וכדומה). ב. שישתה מהם פחות משיעור של מלא לוגמיו (דהיינו פחות מ-40 מ"ל לאדם ממוצע).

החותם בברכה יגאל כהן

מיועד לגברים ולנערים שמחפשים להכניס
משמעות לערב שלהם בדרך ייחודית ומרגשת

פעילות
ילדים

ארוחת ערב
מפנקת

לימוד תורה
אחד על אחד

להרשמה שלחו ווטסאפ למספר >

055-8837733

**חברותא אישית
בדיוק בשבילך**

ברמה שלך. בקצב שלך. בזמן שלך.

מדי שבת

מתוך ספרו של מרן ראש הישיבה רבנו מאיר מאזוז זצוק"ל הרב אחיה עובדיה

עקידת יצחק אבינו

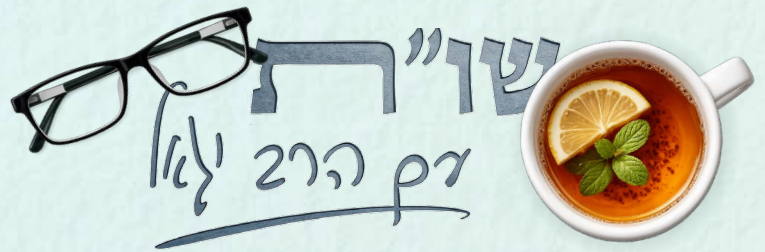

בפעם הראשונה שהמלאך דיבר עם אברהם, אמר לו: "כי עתה ידעתי כי ירא אלהים אתה ולא חשכת את בנך את יחידך ממני" (כב, יב), ובפעם השניה נאמר: "כי יען אשר עשית את הדבר הזה ולא חשכת את בנך את יחידך" (שם פסוק טז). כאן לא נאמר "את בנך את יחידך ממני". לכאורה הכוונה לא מנעת את בנך את יחידך ממני, כי אברהם הלך לשחוט את בנו שנולד לו בגיל מאה, אם כן מדוע לא נאמר בשניהם "את בנך את יחידך ממני"?

אלא שהמלאך הזה נברא מהמצוה של אברהם אבינו שהלך לשחוט את בנו, ואברהם אמר למלאך: תתן לי להוציא ממנו קצת דם, שיחשב לי כאילו קיימתי את המצוה ושחטתי אותו. אמר לו המלאך: אני נבראתי מהמצוה הזאת ואני שלם, אני לא חסר והמצוה אינה חסרה, ולכן אתה לא צריך להוציא ממנו דם. וזו כוונת הפסוק: "כי עתה ידעתי כי ירא אלהים אתה, ולא חשכת את בנך את יחידך", ומניין לי? "ממני" - מזה שאני שלם, זו ראייה שקיימת את המצוה בשלמות. "ולא חשכת את בנך את יחידך", והראיה לזה - "ממני". אבל בפעם השניה זה דברי ה', ולא שייך לומר "את בנך את יחידך ממני", מה זה "ממני"? מה הראיה ממני? לכן נאמר "ולא חשכת את בנך את יחידך".

יש פירוש ששמעתי מהרב צבאן על הפסוק: "ויאמר יצחק אל אברהם אביו ויאמר אבי, ויאמר הנני בני" (שם פסוק ז). מה זה "ויאמר אבי", "הנני בני", מה הכוונה של הפסוק? יש פירוש בזהר (בראשית דף קכ ע"א) שיצחק אמר לאברהם: אתה מדת החסד, איך תשחט אותי? אמר לו "הנני בני" - עכשיו אני כמוך בני, עם מדת הגבורה. אבל הרב צבאן אמר פירוש אחר, יצחק אמר לאברהם: אם אתה תשחט אותי, תהיה מזה ראייה לטענה של הרשעים - "מאבימלך נתעברה שרה", כי אם אתה אבא שלי לא היית שוחט אותי. אמר לו אברהם: אדרבא, "הנני בני", מזה ראייה שאתה בני, שאם לא כן לא היית נותן לי לשחוט אותך, היית בורח. ומזה שאני שוחט אותך ראייה שאתה בני.

לרכישת הספר מדי שבת << 053-3178863

תלמוד: נסעתי עם האוטו והתזתי מים על אדם שהלך על המדרכה ונגרם לו נזק לפאלפון שהחזיק בידו, האם אני חייב לשלם לו?

תלמוד: נראה שאם נסע במהירות המותרת, ולא ראה את השלולית פטור, דהוי אונס גמור "דאין דרכם של בני אדם להתבונן בדרכים" (מרו ח"מ סי' תיח). אבל אם נסע וראה את השלולית ואת האדם הוי פושע וחייב.

תלמוד: שמעתי שצריך לעשות קידוש בשבת בבוקר לפני חצות היום, כדי שלא יחשב לצום, ורציתי לדעת אם אני שותה קפה או תה קודם התפילה, האם אני יכול לעשות קידוש אחר חצות היום?

תלמוד: זה נכון שכל מי שידע שלא יעשה קידוש קודם חצות צריך לשתות קודם התפילה בשביל שלא יהיה בצום, כמו שכתבו הפוסקים בסי' רפח, מכל מקום נכון שכל אדם גם אם שתה קודם התפילה ישתדל לעשות קידוש וסעודה קודם חצות, שזהו זמן סעודת שחרית של שבת. (וכ"כ הרמב"ם פ"ל מהלכות שבת ה"ט).

תלמוד: שלום לרב, אני אברך ואשתי גיורת, סבא שלה הגוי מידי פעם מביא לנו כספים ותומך בנו, האם יש בעיה לקבל צדקה מגוי?

תלמוד: מרן הש"ע (יור"ד סי' רנב סעיף יא) כתב: שמותר לקבל צדקה מגוי בצנעה, אבל לא בפרהסיא, דהיינו לא לפרסם לכולם שהסבא הגוי תומך בך. עיי"ש הטעם.

תלמוד: אני מתרים עבור מוסד מסוים, ופעם הזדמן לי בחתונה אדם שיכור שתרם בעין יפה מאוד, וכעת אני חושש שכל מה שתרם לי זה מחמת שהיה שיכור, האם אני יכול להשתמש בכסף?

תלמוד: תלוי ברמת השיכרות, מרן כתב בחו"מ (סי' רלה סעיף כב) "השיכור מקחו מקח, וממכרו מכר, ומתנותיו קיימים. ואם הגיע לשכרותו של לוט והוא עושה ואינו יודע מה עושה, אין מעשיו כלום והרי הוא שוטה" ע"כ. והוא הדין כאן, שהכל תלוי ברמת שכרותו של התורם.

כל מה שצריך זה בטחון לנשמה

בספר 'בחסדך בטחתי' של הרב יגאל כהן תמצא תחושת בטחון אמיתית לנשמה תשובות שמאירות את הדרך והשראה שבונה עומק פנימי אמיתי.
03-8000770

סרקו את הקוד

שמירת הלשון

הרב אהוד מולאי
מחבר הספר "ואהבת לרעך כמוך"

"טוב עין הוא יבורך"

(משלי כ"ב, ט')

שלום לעם ישראל היקרים והחביבים

נשאלתי מאת יהודי נחמד, שיועד לפרגן באופן מיוחד. ששמח לראות בהצלחת השני, בין עשיר ובין עני. על חבריו תמיד מילים טובות בפיו, ומרבה אהבה בין איש לאחיו. וכעת הוא בא לפני ושואל, האם מותר לשבח ולהלל, את כל אחד מעם ישראל, ולהוסיף מלים ושבחים, גם כאשר הוא מגזים, וכך את השני להרים, לתת לו להרגיש שהוא חשוב, ולא סתם עוד אחד מהישוב?

ועניתי לאותו יהודי נחמד, בעל עין טובה על כל אחד ואחד, שכותב בספר קובץ מאמרים (וסרמן עמ' נ') שאסור את דרגתו של החבר להרים, ולומר על האחר שבחים, שבאמת הם מוגזמים, כי גרום בדיבור השקר היזק, שגאונו של אותו חבר תתחזק, שיחשוב על עצמו שהוא אדם גדול, וחכם שלם יותר מהכל. ויקבל משרה יותר איכותית, מעל מדרגתו האמיתית, או שישתדכו עימו אחרים בטעות, ויש בזה חוסר אמינות.

וכך פוסק הרב ניסים קרליץ בספרו חוט שני (עמ' תמ"ז-ח') פרק ג' סוף אות ד'), שאסור להפליג בשבח השני, מפני שאיסור לשון הרע אינו רק דברי גנאי על החבר, אלא כל שלגרום רע לשני הוא עוור, כאן הלשון הרע מתעורר. ולכן צריך בזה להיזהר, שלא להפריז בשבח החבר.

ולסיים אומר חיזוק באהבת ישראל, ובקרוב ממש יבוא לציון גואל. פעם רבי זלמן מוולוז'ין בערב יום כיפור, שמע את פלוני אומר לאלמוני: בוא ונגמור את הסיפור, אני מבקש שתסלח לי, כדי שירווח לי, טעיתי כשדברתי עליך סרה, ואני יודע שזה דבר נורא. אינני מוחל לך ענה לו האיש, עשית לי דבר מביש, הוצאת עלי שם רע, אין חובה למחול על כזאת עבירה (הרמ"א סימן תר"ו סעיף א'). פנה רבי זלמן מוולוז'ין ליהודי הפגוע, ואמר לו שרוצה לשאול אותו למה ומדוע, הגמרא ביומא (דף ט' ע"ב) אומרת שחברה ירושלים שהיו בה עוברי עבירה, גילוי עריות ושפיכות דמים ועבודה זרה, ואילו הגמרא במסכת שבת (דף ק"ט ע"א) אמרה, שהחטא הוא כי העמידו דבריהם על דין תורה, האם יש יישוב לסתירה?

כשראה הרב שאין לו מה לענות, אמר: אני הגיד לך זה לא הזמן לחשות, שכל זמן שעם ישראל נהגו אחד עם השני לפני משורת הדין, בית המקדש לא נחרב אף שנהגו שלא כדין, אך ברגע שטענו יקוב הדין את ההר, מכאן ואילך הויתור נגמר, והחריב הקב"ה את בית מקדשנו, ועד היום הוא בעוכרינו.

ולכן אם אדם רוצה שהקב"ה יתנהג עמו לפני משורת הדין, ישתדל בכל עוז ותעצומות להבין, ולמחול ולסלוח לכל עם ישראל, ונחזה במהרה בבנין אריאל אמן כן יהי רצון.

ניתן לשמוע חיזוק קצר (כדקה וחצי) מדי יום בימום בהלכות שמירת הלשון בטל: 077-2222-069 (שלוחה 3 ואחר כך הקש 1.)

דבר חדש מהם דרכי היצר?

הרב מאיר כהן
רב קהילה
בארץ יהודה

יראת העונש

התורה ציוותה (דברים טז, יח) שצריך להעמיד שופטים ושוטרים בעם ישראל, וביאר רבי ישראל סלנטר זיע"א באגרת המוסר, יש בזה עצה כיצד אפשר להתגבר על היצר הרע, ולא דוקא מדובר על דיין, אלא כל אדם הוא דיין על עצמו, וכדי להינצל מהיצר הרע, צריך להיות תמיד לפני יראת העונש, וזה לשונו: "נשימה לב להתבונן בענין העבירות, ונראה, כי שתיים המה בסוגיהן, האחת נובעת מהתאוה הנפרצה לאהוב הערב לשעתו, לבלי השקף על הנולד, אם כי מרה תהיה באחרונה, נמצא דוגמתם, מה גם בעניני העולם: האיש הסכל, ובפרט החולה, לחולשת שכלו, יאהב לחטוף לאכול את הערב לחכו, וישכח כי זה יביאנו למחלה נפרצה, לכך אמרו חז"ל (תמיד לב ע"א), איזהו חכם? הרואה את הנולד, הוא מאמר חז"ל (סוטה ג ע"א), אין אדם עובר עבירה אל אם כן נכנסה בו רוח שטות, וזה כל עמל האדם לעבודתו יתברך, לחשוב ולהתבונן ביראת ה' בפחד עונשו... עד אשר באזניו ישמע, וכמעט בעיניו יראה, העונש הגדול בכמות ואיכות ניצב לנגד עיניו, כמאמר חז"ל לעולם יראה דיין, (להיותו עלול להכשל, והוא הדין כל אדם, להשמר מפגע רע, מעבירות החמורות), כאילו גיהנם פתוחה לו מתחתיו, ואם כן יעשה האדם, ולבבו יבין, ושב ורפא לו..." דרכי מוסר (עמוד רכ"ה).

יראת חטא

"הנה כל מה שהאדם מתרחק ומתירא מעבירה, כנגד זה, שומרים אותו מן השמים שלא יכשל. וכמידת זהירותו ופחדו, כנגד זה ישמרוהו. כמו שנודע לנו, במעשים מכל גדולי ישראל שבכל דור ודור, עד דורנו זה". אורחות יושר (עמוד מ"ז).

דרכי היצר

אמר רבי יהודה מועלם זיע"א: "צריך לשים לב, לדרכים שיכול היצר הרע להפיל את האדם. למשל, מורה לאדם היתר לעשות מעשה מסוים, והאדם סומך על יצרו הרע, ומתיר לעצמו לעשות את המעשה. או שמקל היצר הרע את העוון, ואומר שזה לא כל כך חמור, ואין להקפיד בזה. וזה יותר גרוע מהדרך הראשונה, שלהורות היתר, האדם לא מתפתה בקלות. אבל להקל את העוון, האדם מתפתה יותר מהר, ועל זה אמרו רבותינו ז"ל (סוכה נב' ע"א), שלצדיקים נדמה היצר הרע כהר, ולרשעים כחוט השערה, והיינו, שלצדיקים כל עוון אפילו הקל ביותר, מחשיבים הם אותו כהר, ועל ידי כך לא נכשלים".

מלחמה גדולה

כתב רבינו בחיי זיע"א בספר חבנות הלבבות (שער יחוד המעשה פ"ה): "מצינו באחד מן החסידים. שפגע באנשים הבאים מן המלחמה ושללו שלל גדול. אמר להם: שבתם ממלחמה קטנה, ועדיין אתם עתידים למלחמה גדולה. אמרו לו: מה היא המלחמה? אמר להן: היצר וחילותיו! כי כל אויב שיש לך, כשתנצח אותו פעם אחת או שתיים או שלש, אז ניח אותך, אבל היצר אינו פוסק ממך, אף אם יהיה נצוח מאה פעמים". וכ"כ באורחות צדיקים (שער הגאווה).

מלחמת היצר אינה נפסקת

מסופר על רבי אברהם מקאליסק זיע"א, שבשעה שרצה לעלות לארץ ישראל, דיבר עם יצר הרע, ואמר לו שכעת עליו לעלות לארץ ישראל, ואין בידו ממון לקנות שם כרטיסים, ונתן לו בחירה: אתה עתידים למלחמה גדולה. אמרו לו: מה נשאר בחוץ לארץ, או שהוא שולח את יצר הרע והרב נשאר במקומו. ענה היצר הרע, שבהיות שהרבי כיבד אותו, אז הוא מותר על הכבוד ומשחררו מכל מחויבותו, והוא יישאר בארץ נכר, ואילו הרבי ייסע לחיים טובים ולשלום. שמח הרבי על טוב לבו, ואכן עלה לספינת הנוסעים שמח ומאושר. והנה ברדת הרבי מן הספינה ראשון, הוא פוגש את יצר הרע בכבודו ובעצמו. כעס עליו הרב ואמר לו: הלא כבר סיכמנו שאתה נשאר בחוץ לארץ ואני בא לכאן? השיבו היצר הרע: טעות היא בידך, עימי לא סיכמת מאומה. יתכן כי דיברת עם אחד מסוכני הפוזרים ברחבי העולם, אותם אני שולח לחוץ לארץ. בארץ ישראל אני עושה את העבודה בעצמי, כאן אינני סומך על אף אחד!

סרקו את הקוד

בספרי הרב
יגאל כהן תמצא
קרקע יציבה
אמיתית לנשמה
תשובות שמאירות
את הדרך
והשראה שבונה
עומק פנימי אמיתי.
03-8000770

לגימות של השראה הרב יצחק פנגר "אחדות בזמן מבחן"

העכבר הציץ מבעד לסדק בקיר, וראה את בעל החווה חוזר עם אשתו מהקניות. לפתע הוא ראה שהם קנו... מלכודת עכברים. אחוז תזוית, העכבר החל לרוץ בכל החווה וצעק: "יש מלכודת עכברים בבית, מלכודת עכברים בבית!" התרגולת, שהיתה בחצר, הרימה את ראשה ואמרה: "עכבר יקר, אני מבינה שעבורך זו בעיה, אבל היא לא צריכה להפריע למנוחתי כרגע. תפסיק לצעוק". העכבר רץ לכבש: "בבקשה תעזור לי, כבש יקר". "אני מבין את דאגתך", ענה לו הכבש, "אבל זה לא קשור אלי". העכבר מיהר לפרה - "בבקשה תעזרי לי, יש מלכודת עכברים בבית". "אני מצטערת עורך, עכברי, אבל זו דרך העולם. אני לא מתכוונת להסתבך בגלל זה". העכבר היה שבור ומאוכזב, והבין שהוא יצטרך להתמודד עם המלכודת לבד.

באותו הלילה נשמע קול חבטה של מלכודת עכברים שתפסה את מבוקשה. אשתו של בעל החווה קמה, ובחושך ניגשה לראות מה נתפס. היא לא ראתה שזה היה זנב של נחש ארסי, שהכיש אותה מיד כשהתקרבה. אצו רצו לרופא הכפר, שהמליץ להכין עבורה מרק עוף - וזה היה הסוף של התרגולת. המצב החרף. אורחים רבים הגיעו לביתם וישבו עם האשה, והיה צריך לדאוג להם לאוכל. כך הגיע סופה של הפרה. בסופו של דבר, כאשר האשה החלימה, בעל החווה הבעל חגג עם חבריו עם הכבש.

להבא, כשאתם שומעים על מישהו שצריך עזרה, גם אם זה לא נוגע אליכם, גם אם הוא שונה מכם, אולי תחשבו אחרת.

אברהם אבינו בפרשת וירא, שומע שהקב"ה הולך להחריב את סדום. אנשי סדום הינם האנטי-תזה של אברהם אבינו. הם מוגדרים כרשעים גמורים. במקום להגיד לקב"ה "חזק וברוך, תשמיד אותם ועדיף שעה אחת קודם" - אברהם אבינו מתפלל עליהם ומבקש מהקב"ה, אולי יש ביניהם 50 צדיקים, או אולי אפילו 20 וכו', ובזכותם תציל את כולם...

גם אם אנו לא בדרגה של להתפלל על משהו ששונה מאתנו, לפחות נלמד לקבל אותו - ואהבת לרעך כמוך - גם אם הוא כמוך.

"כשתעזור לאדם אחר לחצות את הנהר, גם אתה תגיע לצדו השני."

מזל טוב חנסיין

הרב אסף זכריה יועץ ומטפל רגשי

המנהל שלא פחד

יש מקומות עבודה שאתה נכנס אליהם וכבר ביום הראשון כולם מסבירים לך ממי צריך להיזהר, וגם לי זה קרה כשקיבלתי תפקיד ניהולי במקום שכבר שנים נחשב קשה. עוד לפני שהתחלתי שמעתי את אותם משפטים שוב ושוב. "הצוות שם לא פשוט", "הם אוכלים מנהלים", "אל תנסה להיות נחמד אתם", ואחד אפילו אמר לי בחצי צחוק, "ביום הראשון יעשו לך אמבוש, רק כדי לראות אם אתה נשבר". אני מודה שזה קצת הלחיץ אותי. כשהגעתי בבוקר הראשון באמת הרגשתי את המתח באוויר. אנשים הסתכלו עליי מהצד, חלק כמעט לא אמרו שלום, וכשניסיתי את הצוות לפגישה הראשונה ראיתי מולי אנשים שכבר החליפו כמה מנהלים ולא ממש התרגשו מהחדש שהגיע עכשיו. כולם כנראה חיכו לנאום שלי, ואני החלטתי לא לתת אותו.

במקום להסביר להם מה הולך להשתנות, אמרתי: "אני עדיין לא מכיר אתכם, ולכן אני גם לא מתכוון להחליט שום דבר. אני רוצה קודם להכיר אתכם בעצמי". היה שקט בחדר. אחד העובדים חיך ואמר, "חכה קצת, עוד חצי שעה". כולם צחקו. גם אני חייכתי.

בשבועות הראשונים באמת בחנו אותי. היו ויכוחים, היו התנגדויות, היו גם כמה ניסיונות לראות איפה הגבול שלי. אנשים סביבי אמרו לי, "אתה רואה? זההרנו אותך. אתה חייב להראות להם מי הבוס". אבל אני ראיתי משהו אחר. ראיתי עובד שכולם הגדירו כבעייתי, אבל בכל פעם שמישהו היה צריך עזרה הוא הראשון שניגש. ראיתי אדם שנחשב עקשן, אבל גיליתי שהוא פשוט מכיר את העבודה יותר טוב מכולם ואכפת לו ממנה. ראיתי עובד שכמעט תמיד התלונן, אבל כשנתיתי לו אחריות אמיתית הוא היה נשאר אחרון כדי לוודא שהכל הסתדר.

החלטתי להתחיל לדבר איתם על הדברים האלה, לא להחמיא סתם, אלא לראות באמת את המעלות שלהם. לאותו עובד "בעייתי" אמרתי, "יש לך יכולת להוביל אנשים. אני רוצה לתת לך אחריות". לאחר אמרתי, "אני רואה כמה אכפת לך מהמקום הזה, גם אם לפעמים זה קשה". לאט לאט קרה משהו שאף אחד לא ציפה לו.

ההתנגדויות פחתו. אנשים התחילו להציע רעיונות במקום רק להתלונן. עובדים שפעם עשו רק מה שחייבים התחילו לקחת אחריות. הצוות שכולם הזהירו אותי מפניו התהפך בתוך כמה חודשים לצוות שאפשר לסמוך עליו. יום אחד הגיע אליי המנהל שמעליי ושאל, "מה עשית להם?" חשבתי רגע ואמרתי, "לא עשיתי להם משהו. פשוט החלטתי לא לפגוש אותם דרך מה שסיפרו לי עליהם."

וזה היה נכון. לא היתי תמים. כשהיה צריך להציב גבול, הצבתי. כשמישהו התנהג בצורה שלא היתה מקובלת, אמרתי את זה ברור. אבל סירבתי להאמין שהתנהגות הקשה היא כל האדם. עם הזמן הם הרגישו את זה. והיום אני מבין שלפעמים אנשים נותנים לנו בדיוק את מה שאנחנו מצפים מהם. כשאנחנו מגיעים מוכנים למלחמה, הם מתכווננים להילחם. אבל כשמישהו מסתכל עליהם ואומר בלי מילים, "אני מאמין שיש בכם יותר", משהו בתוכם רוצה להוכיח לו שהוא צדק.

כולם הזהירו אותי שאני עומד לגלות כמה קושי יש בצוות הזה. בסוף גיליתי כמה טוב היה שם כל הזמן.

פשוט היה צריך מישהו שיאמין בו מספיק כדי לתת לו לצאת החוצה.

לפעמים חספיה שמישהו יקשיב נכון בזמן

כדי לעזור הידרדרות בבית.

מוקד תמיכה והדרכה להורים בהכוונת הרב אסף זכריה

ימים א'-ה' | 23:00-22:00 ☎ 054-8420996

03-8000-770

מזל טוב מזל גם להם.

ימים של צער. אבל גם של חסד, אהבת חינו, והזדמנויות נדירות לתקן.

היו שותפים במצווה אדירה ובתרומה חד פעמית 200 איש יזכו לארוחה חמה בזכותכם

אריה מנייר טואלט

הילדים החלו להציק לי גם באופן פיזי ומכוער: הם היו מרוקנים את התיק שלי, ממלאים אותו בחול, בנייר טואלט משומש ובפתקים מקומטים שבהם נכתבו כינויי גנאי מעליבים. יום אחד, כשהרגשתי שאיני יכול לשאת עוד את הסבל, אזרתי את מעט הכוחות שנותרו בי. ניגשתי בדמעות שלי לאיתמר, שהיה מנהיג החבורה וראש המציקים, ושאלתי אותו מקרוב ובקול שובר לב: "מה עשיתי לך? למה אתה עושה לי את זה?". איתמר לא התבלבל. הוא הסתכל עליי במבט קר, קרא בקול רם לחמישה מחבריו הקרובים, הראה להם אותי עומד ובוכה מולו, וכולם יחד התפוצצו מצחוק אדיר בפניי ונמלטו מהמקום. הרגע הזה, שבו עמדתי שם חסר אונים מול הצחוק הרועם שלהם, היה ללא ספק הרגע המושפל והקשה ביותר בחיי.

כשחזרתי הביתה באותו יום כשאני שבור ומרוסק כליל, הוריי הבינו שאי אפשר להמשיך עוד לשתוק. הם הגיעו לבית הספר וביקשו שיחה דחופה עם ההנהלה. המנהל כעס על כך שהם לא דיווחו לו על המתרחש מוקדם יותר, וקרא למחנך לבירור נוקב. אך בשטח, הדברים לא באמת השתנו. הילדים המשיכו להציק לי מתחת לרדאר, ובשלב זה הוריי הבינו שאין ברירה אלא להעביר אותי מוסד לימודי. המעבר עשה לי טוב: בבית הספר החדש נקלטתי היטב, מצאתי חברים חדשים וסיימתי את התקופה בשמחה וברוגע.

אבל הסיטוט לא הסתיים שם. כשהגעתי לשיבה הקטנה, נדהמתי לגלות ששוב פגשתי שם את איתמר ואת חלק מחבריו מהעבר. כנראה שהזמן לא ריכך אותם, והם המשיכו

נשארתי מאוחר בחדר השיעורים לסכם את החומר, ולפתע מצאתי קלסר אישי זרוק על אחד הספסלים. כשפתחתי אותו, ראיתי שהוא שייך לאיתמר. דפדפתי בו בידיים רועדות ומלאות חשש, ובין הדפים הלימודיים נפל לידיי דף אישי שכתב בכתב ידו. הדף הזה חשף בפניי את מה שלא דמיינתי לעולם"

והכל זרם על מי מנוחות עד שהגעתי לכיתה ה'. בכיתה ה' החלה עבורי מסכת קשה ומורכבת של בעיות חברתיות. פתאום מצאתי את עצמי מבודד, מנוכר ומוקף בחומה של איבה. בכל הזדמנות שהיתה לכמה חברים בכיתה, ספגתי מהם ירידות כואבות, פגיעות, לגלוג והעלבות יומיומיות שלא היו במציאות שלי. כששיתפתי את הוריי במה שקורה בין כתלי הכיתה, ראיתי בעיניהם כמה הם כואבים את כאבי הבלתי נסבל, אך בו זמנית זיהיתי בהם פחד משתק. אבא שלי חשש מאוד לפנות להנהלה ולהתלונן. כשראיתי מהוריי שאין מושיע, החלטתי לאזור אומץ ולפנות בעצמי אל המחנך שלי. אך למרבה הכאב, מאותו רגע שבו דיברתי איתו, המצב רק הלך והדרדר דרסטית. הפכתי ללעג ולקלס גדול עוד יותר בעיני חבריי לכיתה. הם הדביקו לי מיד תווית של "מלשין", "שטינקר" ו"בכייך" שרץ לספר כל דבר. המצוקה הלכה והחמירה מיום ליום. בהפסקות אף אחד לא שיתף אותי במשחקים, הייתי עומד בצד בודד לחלוטין.

שלום וברכה, זה יוסי (43). הסיפור שלי מתחיל בחיידר. הייתי ילד מוצלח, תלמיד שקדן שאהב ללמוד ולהצליח בלימודים ללא מאמץ מיוחד,

חפשו בגוגל
"סיפורי צדיקים ענפים"
ותהנו מצפיה קסומה

זה כבר
סיפור אחר

"סיפורי צדיקים" היא סדרת אנימציה חדשנית בהמחשת AI, עם תוכן חינוכי, ערכי ורוחני שילדים יאהבו והורים יוכלו לסמוך עליו.

לגדל בחכמה

הרב משה פינטו
ראש ישיבת 'פאר משה'
ורב שכונות צפון פ"ת

אתגר החינוך בדורנו

אמר בפרשה "וירא אליו ה' באלוני ממרא". מפרש רש"י: שזכה ממרא שה' נגלה לאברהם בחלקו מכיוון שנתן עצה על המילה. הדעת זקנים שואל: וכי צדיק ענק כאברהם, שעמד בעשרה נסיונות קשים מבלי להתיעץ, זקוק לפתע לעצה כיצד לקיים ציווי אלוקי מפורש? התשובה היא שאברהם כלל לא הסתפק אם למול, אלא התייעץ האם נכון לעשות זאת בצנעה או בפרהסיא. ממרא יעץ לו למול בפרהסיא, כדי שישמעו כולם וימולו אחריו.

ונראה לומר שהתלבטות זו של אברהם נבעה ממפעל חייו שהוא לקרב אנשים תחת כנפי השכינה. הוא חשש שמא קיום הברית בפרהסיא ייצור מיד הבדלה מהותית בינו לבין העם. אברהם דאג שהשוני הבולט יגרום להמונים להירתע מתורתו, שכן יבינו שהוא "אחר". על כך ענה ממרא תשובה שהיא יסוד לדורות: השוני לא יגרום להתרחקות, אלא להפך, הוא יביא להערכה וכבוד. אדם שחוקק את "ברית קודש" בשרו מבלי להתבייש, נהפך להיות "לגיגונו של מלך". זוהי מיוחדות של מעלה. העולם אינו מעריך אנשים המטשטשים את זהותם, אלא דווקא כאלו שעומדים בגאון מאחורי האמת שלהם. הגאווה בייחודיות היהודית היא שתמשוך המונים. בזכות עצה כבירה זו זכה ממרא להשראת שכינה בחלקו.

רעיון זה טומן בחובו יסוד חינוכי עצום עבור העוסקים בעיצוב דור העתיד. נוער הגדל בעולם המודרני מתמודד עם קונפליקט פנימי מורכב. מצד אחד הוא סופג ערכי תורה ויהדות, ומצד שני פוגש בחוץ עולם המקדש ערכים אחרים. הרצון הטבעי של נער הוא להיות שייך, לא לבלוט ולא להיתפס כמוזר. לכן, עלול להיווצר אצלו רצון להצניע את זהותו כדי לזכות באהדה.

כאן נכנס תפקידו של המחנך להנחיל את "תורת ממרא". עלינו להחדיר בילדים את ההכרה ששמירה על ערכיהם, לבושם וטוהר דיבורם איננה הפסד. אדרבא, ההבדלה מייצרת הערכה אמיתית. נער המבין שהוא נושא חותם קודש משדר עוצמה. החברה מזהה זיוף ויודעת להעריך אמת. נער שמציג את אמונתו בפרהסיא וללא פשרות, מקרין הדר הגורם לאחרים לכבדו מאוד. חובתנו החינוכית היא לטעת בילדים את זקיפות הקומה לקיים את יהדותם בגאון, בשמחה ובפרהסיא. כאשר נחנך אותם להיות גאים בשונותם המרוממת, נבטיח שגם בביתנו תשרה השכינה, בדיוק כפי שזכה ממרא להשראת השכינה המיוחדת דווקא בתוך חלקו שלו.

להסית נגדי במרץ גם במסגרת החדשה. אבא שלי, שראה שהסיט של ילדו חוזר חלילה, החליט לא לשתוק עוד. הוא הגיע לשיבה, תפס את איתמר וחבריו ודיבר איתם בקשיחות רבה. אולם, הצעד הזה רק החמיר את המצב, ההתערבות הישירה של אבי רק הגבירה את המוטיבציה שלהם להציק לי ולהוכיח שהם לא מפחדים מאיש.

התפנית המפתיעה והגדולה של חיי התרחשה בערב אחד. נשארתי מאוחר בחדר השיעורים לסכם את החומר, ולפתע מצאתי קלסר אישי זרוק על אחד הספסלים. כשפתחתי אותו, ראיתי שהוא שייך לאיתמר. דפדפתי בו בידיים רועדות ומלאות חשש, ובין הדפים הלימודיים נפל לידי דף אישי שכתב בכתב ידו. הדף הזה חשף בפניי את מה שלא דמיינתי לעולם: נחשפתי לילד מפוחד, שסובל מציפיות בלתי אפשריות של הוריו, מחרדות קשות, מציפיות גבוהות מדי ומבדידות עמוקה בתוך ביתו שלו.

לקחתי את הדף הזה בשקט והכנסתי אותו לכיסי. למחרת בבוקר, איתמר הבחין שהדף חסר. הוא ניגש אליי בעצבים מתוחים, דחק אותי אל הקיר באיומים, ודרש ממני להחזיר לו את הדף מיד.

אבל באותו רגע, משהו בי השתנה לחלוטין. בפעם הראשונה בחיי, לא הרגשתי שום פחד ממנו. הבטחון העצמי שלי חזר אליי בבת אחת. הבטתי לו ישר בעיניים, ובקול יציב, שקט ורגוע אמרתי לו: "אני יודע מה כתוב שם. אני מבין שאתה פשוט מפחד, שגם לך קשה מאוד ושגם אתה בוכה בלילה מרוב לחץ". הושטתי את היד לכיס, שלפתי את הדף והחזרתי לו אותו. אמרתי לו: "הסוד שלך שמור אצלי לחלוטין. לא כי אני חייב לך משהו, אלא כי אני יודע מצוין מה זה לסבול - ואני לעולם לא אעשה לאף אדם את מה שאתה עשית לי".

איתמר חטף את הדף בידיים רועדות, קרע אותו לחתיכות קטנות והלך מהמקום בלי לומר מילה. מאותו רגע ואילך, הסיט שרדף אותי שנים נגמר לחלוטין. לא כי איתמר השתנה, אלא מפני שאני הפסקתי להיות 'הקרבן' שלו.

ברגע שמבינים את האמת, יחסי הכוחות מתהפכים לחלוטין: הבריון המאיים הוא בסך הכל יצור מתמודד בעצמו, מתוסכל ומלא ברגשי נחיתות. הפגיעות וההצקות שלו הן לא גילוי של כח, אלא פריקה נואשת של הרעל הפנימי שמכלה אותו מבפנים.

ילד יקר: אם תדע מראש את חולשתו ופחדו הפנימי של הפוגע היא תשחרר אותך מהתחושה שאתה האשם, ותאפשר לנטרל את הפגיעה ולצאת מעמדת 'הקרבן'.

ואתם ההורים: העניקו לילד תמיכה וחיוזוק הדימוי העצמי בבית, ופעלו מול הגורמים המוסמכים בתבונה כדי להגן עליו מבלי לפגוע בעצמאותו.

ניתן לשלוח סיפורים למערכת בכתובת: anafeam3@gmail.com

החיוזוק היומי מהרב יגאל כהן

ישירות אליכם לווצאפ

שלחו הודעת "צר" למספר
058-77-36363

לחיות באמונה למה אני נופלת

הרבנית
מיטל דאודי
מרצה וסופרת

אומר רבי נחמן: "מה שהיה היה - העיקר להתחיל מהתחלה!". אדם נופל לעיתים למקומות חשוכים ונדמה לו שמהנפילה הזאת הוא לא יכול לקום, שהוא נפל חזק מדי ועמוק מדי, שהעבירות קשות מדי, אך רבי נחמן אומר לנו מפורשות - מה שהיה, לא משנה מה זה היה, העיקר שזה היה זה חלק מהעבר, עכשיו מתחילים מחדש... תמיד אפשר להתחיל מחדש, כל עוד הנר דולק - אפשר לתקן.

איך נמנעים ואיך מטפלים?

אז מנינו את הסיבות שבעקבותיהן יכולה לקרות ירידה רוחנית, כעת נמנה שוב את הסיבות עם פתרון:

חסור עבודה על האמונה - עבודה על האמונה חייבת להיות עבודה יומיומית. לא יכולה להתקיים מציאות כזאת בה אני נותנת ליום אחד לעבור מבלי שהיה בו איזשהו חלק רוחני. השיגרה נוטה לשחוק אותנו ולדחוק אותנו לפינה בכל מה שאינו נתפס לכאורה כמשהו שיש לגביו בחירה אם לעשות אותו או לא... אישה שצריכה ללכת לעבודה, היא יודעת שיש מי שבודק מתי היא הגיעה, כמה עבודה ביצעה וכו'... יש לה אחריות, היא חייבת להגיע בזמן, היא לא יכולה לקום בבוקר ולהתלבט, לראות לפי ההספק שלה במטלות הבית או בסידורים אם תספיק ללכת לעבודה או לא... לעבודה היא מחויבת אז היא לא תדחה אותה למחר... לעומת זאת, לשמוע שיעור תורה זה משהו שלכאורה נדמה לי שזה עניין של רשות ולא חובה... אם יסתדר לי, אקשיב לשיעור ואם לא... אז לא נורא, אעשה זאת מחר.

ואני רוצה לומר לך שזה נורא!

כי בכל יום שעובר בו את לא מתחברת לרוחניות ולו לזמן קצר, את נחלשת! זה לא תמיד משהו שתרגיש באותו רגע... אבל עוד יום כזה ועוד יום ואז לפתע את מתחילה להרגיש ירידה ולא מבינה מאיפה זה הגיע?

זה הצטברות של ימים רחוקים... עבודה רוחנית היא משהו שצריך להיות אצלי בגדר חובה, לא רשות... אני לא אגיד: "טוב, אין לי זמן היום לאכול אז אני אצום... מחר אני יאכל...", ודאי שאמצא כמה דקות לאכול כדי להמשיך להתקיים...

ומה עם הרוחניות שלי?

לא חשוב לי שהיא תמשיך להתקיים?

זה אמור להיות הכי חשוב!!! יותר מהכל! כי זה הכוח שמניע אותי, זה מה שקובע את מסלול חיי, את השמחה שלי ואת הבריאות שלי ואת ההתקדמות שלי... אז גם הנשמה שלי צריכה לאכול ואני לא אענה אותה בצומות... כל יום כמה דקות של תורה. זה יכול להיות הקשבה לשיעור תורה (או לפחות לחלק ממנו, 15 דקות ביום זה הזמן המינימלי), לקרוא מספר עמודים בספר מחזק שאת מתחברת אליו, כל דבר שמעיר את הנשמה, ממלא אותה, את הרי מרגישה את זה... כשאת יוצאת משיעור תורה של רב/רבנית שאת מתחברת אליו/ה, איך את יוצאת משם? מלאה באור! מלאה בכוח! ככה את צריכה להרגיש כל יום, לפחות לזמן מה... וגם האישה הצדיקה ביותר בעולם, אם לא תעבוד על האמונה שלה באופן קבוע, היא תיפול בסוף... אי אפשר להשיג את האור הנשגב הזה בלי עבודה! וחשוב שתדעי... יצר הרע יעשה כל שביכולתו כדי למנוע את זה ממך. הילדים יפריעו לך, יקרו דברים שעלולים להרוס לך את מצב הרוח, פתאום חברה מתקשרת לשיחת טלפון ארוכה, את מרגישה מעט לא טוב ואז את אומרת לעצמך: "טוב, אדחה את השיעור למחר...", אם תתגברי ובכל זאת תתקשרי לשמוע כמה דקות של תורה, כמה דקות של אמונה, למרות הקושי, למרות העייפות - דעי לך שהכמה דקות האלה ישיפיעו עלייך לצנח!!! כגודל הקושי - גודל השכר! וגם אם אין לך חשק... בפרט כשאת בירידה רוחנית וקשה לך לחשוב אפילו על לשמוע שיעור... לא נורא, תעשי את זה בכל אופן, רק כמה דקות... "מתוך שלא לשמה בא לשמה", אפילו אם אין לך כוונת לב להתחזק כרגע, רק תשמעי... זה כבר לבד יתחלל מבלי שתרגשי.

התעסקות בחסרונות שלי במקום ביתרונותי - אני צריכה להפסיק לתת ליצר הרע לשכנע אותי שאני לא טובה מספיק ושהמידות שלי רעות עד כדי כך שאני לא עובדת את ה'. להפסיק להסתכל על אחרים ולעשות השוואות בינם לביני... להפסיק עם הרחמים העצמיים! להסתכל על כל הדברים הטובים שיש בי ולהבין שנכון, יש בי דברים שדורשים תיקון ואני עוד אתקן אותם בע"ה, הרי בשביל זה באתי לעולם... אבל בינתיים אני שמחה במי שאני, כמו שה' שמח בי... אני לא אפסיק לעבוד ולהשקיע כדי להיות טובה יותר, אך יש בי הרבה דברים טובים ואסור לי לשכוח את זה! אני עושה הרבה מעשים טובים ואני צריכה להזכיר לעצמי שלכל מעשה כזה יש משמעות אדירה, יש כוח עצום! לא לתת ליצר הרע להפיל אותי לעצבות על מה שלא טוב אצלי... להפסיק לחפש להיות מושלמת כי אני לעולם לא אהיה! לזכור שאני בנאדם שבא לעולם כדי לתקן את עצמו וכיצד אהיה מושלמת? אם אני מושלמת, אני לא אמורה להיות כאן... לדעת להכיר במה שדורש תיקון, לדעת לקבל כלים כדי להשתפר, אך בד בבד לאהוב את עצמי ולחבק את עצמי כמו שאני. לא מתוך גאווה אלא מתוך קבלה וידיעה שאין אדם מושלם ושבוא עולם יודע שאני לא מושלמת, הוא רק מבקש ממני להשתדל... כל אדם קיבל כישרונות ו/או יכולות כאלה ואחרים. זה שאדם אחר טוב במשהו שאני פחות טובה בו, לא הופך אותו להיות טוב יותר ממני... אדרבה, אני אסתכל עליו ואלמד כיצד להשתפר במקום לתת ליצר הרע לגרום לי ליפול ולהישבר מזה, להרגיש לא מוצלחת או פחות שווה כביכול... "איזהו החכם הלומד מכל אדם" - כל אדם יכול ללמד אותי משהו! מכל אדם אני יכולה ללמוד משהו שישמש אותי בחיים שלי ויקדם אותי, החכמה היא לקחת את זה ולהתעלות במקום להסתכל על זה ולהישבר.

נשים בהלכה

הרב ניה ברבי
ראש "ענפים בהלכה"
*2381

נתחב לי קוץ באצבע בשבת, האם מותר להוציאו?

אם נתחב לה קוץ בבשר מותר להוציאו במחט, ואף אם יצא דם לא עברה איסור

האם צריך להטביל את החצובות של הכירים?

האין חיוב טבילת כלים אלא בכלים כאלו שמשמשים את המאכל באופן ישיר, אבל כלים כאלו שאינם משמשים את המאכל באופן ישיר כמו חצובות

שאינן המאכל נוגע בהם, מגעם בסיר או במחבת אינו מצריך טבילת כלים.

ויש לדעת שעל פי ההלכה קביעת סוג השימוש הוא לפי רוב השימוש כלומר אם רוב השימוש הוא על ידי סיר או מחבת אין החצובות צריכות טבילה אפילו שלפעמים שורפים חצילים על גבי החצובה באופן ישיר, וכן מחממים פיתה וכדומה עדיין אין טענות טבילה כיון שדרך השימוש בדרך כלל אינה על ידי שימוש באופן ישיר לכן גם אם לעיתים משתמשים באופן ישיר אין צריך טבילה

מוזמנים לשיעורי
אמונה והלכה מפי
הרב יגאל כהן
במדרשת 'פסגות'

לברורים בוואטסאפ
058-7736363

ימי ראשון ורביעי
19:30
רח' גלים 37, פ"ת

השיעורים
הקבועים
של הרב
יגאל
כהן

ללא טעם. כמוכן שהדרך לשם היא קודם כל להעריך. להעריך ולהעריך. כלום לא מובן מאליו.

לא צריך להסתכל רחוק מדי, כולנו כבר יודעות שאין ערובה לשום דבר, הבריאות. השמחה. הסבלנות. לא מובן אליו, יום יש, יום אין... ה' יעזרנו. ומי שזכתה ויש לה ילדים קטנטנים שקוראים לה "אמא", וואו זה בכלל מתנה ענקית, שכל היום אנחנו צריכות לרקוד ולשמוח ולהודות... לא כולן זוכות לכך. לא עשינו כלום בשביל זה, במתנת חינוך הקב"ה העניק לך נשמות מתחת כסא כבודו, לפיקדון בידים האוהבות והייחודיות שלך. אם נחשוב כך כל הזמן, נעריך הרבה יותר, נהיה יותר סבלניים...

כמה כוחות הילדים שלנו צריכים, כמה הם מתמודדים עם חברים מעצבנים ועם מורה שקשה להקשיב לה... התחרות לא פשוטה בכלל, אם הילדה קצת מפוזרת, או יותר מדי מסודרת - על כל דבר יש מה להגיד... כמה אנחנו צריכות להתפלל על זה ולא להילחץ מכולם... ה' יתברך נתן לך את המדויק לך. אנחנו רק נשתדל להוריד מהם את הלחץ בבית, שלפחות פה ישמחו ולא יקבלו ביקורות כל הזמן.

בין כל זאת, בל נשכח את אשת החיל שלנו... אותך. הנפש שלך חשובה יותר מכולם, כל אחת תמצא את הפינה שלה להטענת הכוחות. במשהו קטן, גלידה, הליכה... בכל דבר שמשמח אותך. חשוב שתעשי את זה בקביעות, כדי שיהיו לך כוחות לתת למשפחה... אם האשה קצרה, עצבנית וחסרת סבלנות - כנראה שהיא גם צריכה להיטען. תתפללי על זה... ה' יתן לך עצה טובה. שבת שלום!

לאשת חיל
נופית משולם
מחברת הספר
"תוכו רצוף אהבה"

שגרה מבורכת

אנחנו עמוק בשגרה... ברוך ה'! איך שורדים את זה? או יותר נכון לשאול, איך נהנים מזה?

שאלה טובה... בוודאי שכל אחת שואלת את עצמה, תשובה אחת ניצחת עוד לא מצאתי.

כל אחת מהנשים היקרות תתבונן בשאלה ותמצא בתוכה את התשובה הנכונה לה ולמשפחתה. החשוב בחיים בכלל, ועכשיו בפרט - זה להתבונן.

לא להעביר את החיים במצב טיסה, ללא חשיבה כלל. רק לשרוד - להלביש, להאכיל, ללמד, לשחק במקרה הטוב ולחכות מהר שירדמו. עצם החשיבה. ההתבוננות, איך אנחנו הופכות את היומיום לשמח יותר, למהנה וטוב לכל הצדדים, לא רק לילדים - לחשוב על כך זה כבר המון.

ברגע שאת מתבוננת, הפעולות שמגיעות לאחר מכן הן יותר מחושבות, יותר ממוקדות מטרה. פחות שורדות

לעשות מצוה ונאנס ולא עשאה - מעלה עליו הכתוב כאילו עשאה", כי מחשבה טובה הקב"ה מצרפה למעשה.

בפועל, אברהם לא שחט את יצחק אלא הקריב איל במקומו. ובכל זאת, כיוון שהרצון והמוכנות שלו היו שלמים לחלוטין, נברא מאותה מוכנות פנימית מלאך סגור מליץ ישר! המלאך שדיבר איתו הוא-הוא המלאך שנברא מאותה כוונה טהורה ("ממני" - מהמצוה שנבראה בעקבות הרצון).

הלקח לחיים שלנו מדהים: אין לזלזל בשום רצון טוב! שום הרהור טהור, תשוקה פנימית או רצון אמיתי להתקדם אינם הולכים לאיבוד, גם אם במבחן התוצאה הגשמי לא הצלחת לבצע אותם בפועל, כמו שכותב הזוהר הקדוש בפרשת תרומה: "ואין שום רצון טוב שנאבד מלפני המלך הקדוש, ולכן אשרי מי שתמיד מהרהר הרהורים טובים לגבי אדונו, כי אף על פי שאינו יכול לעשות אותם בפועל, הקב"ה מעלה עליו כאילו עשה". כשאנחנו כן זוכות לבצע מעשה טוב, הכוונה והלב שאנחנו מכניסות לתוכו הם ממש הנשמה שלו. הרגשות הזכים של האהבה והיראה פועלים כמו כנפיים שמעלות את המעשה למעלה. בפעם הבאה שאת משתדלת ורוצה לעשות טוב - דעי שגם לרצון הפנימי והטהור שלך יש כח לברוא מלאכים בשמיים!

שבת שלום ומבורך!

תאיר ארץ
מזכת הרבים
תאיר גולן

הרצון שבורא עולמות

לפעמים אנחנו חוות רגעים שבהם רצינו מאד לעשות מעשה טוב, התכוונו, השתדלנו בכל הלב - אבל בסופו של דבר הדברים פשוט לא יצאו לפועל. תחושת ההחמצה והאכזבה במצבים כאלה יכולה להיות מבאסת ומחלישה, אך פרשת השבוע מביאה איתה גילוי מרענן ומחזק שמציב את כל המאמצים הפנימיים שלנו באור חדש לגמרי.

בסיום הפרשה, אברהם אבינו עומד בנסיון העקידה. הוא מגיע עד להר המוריה, עוקד את יצחק בנו ומניח את המאכלת (סכין) על צווארו, אך ברגע האחרון ממש מגיע מלאך מן השמיים ועוצר אותו: "עתה ידעתי כי ירא אלוקים אתה ולא חשכת את בנך היחיד ממני". חז"ל מעמיקים ושואלים: מה פירוש המילה הבלתי מובנת "ממני"? מאיפה המלאך הספציפי הזה הגיע?

כאן נחשף יסוד רוחני עוצמתי. חז"ל מלמדים שכל מצוה ומעשה טוב שהאדם עושה בוראים עבורו מלאך סגור בשמיים, שמליץ עליו זכות. אבל מה קורה כשמישהי רוצה ומנסה בכל כוחה לקיים מצוה, ומסיבות שלא תלויות בה הדבר נמנע ממנה? הכלל הרוחני קובע: "חשב אדם

עמותת "ענפים" בראשות הרב יגאל כהן
פועלת כדי להושיט יד לאותן משפחות
שנמצאות במצוקה כלכלית.

ובעיקר
חום אהבה

מוציאים
משחות

ולדים
וערסות

מטרונות ואוכל
בסיסי

טיטולים
ומוצרי היגיינה

הם תלויים ברחמים שלכם

בתרומה שלכם אתם מאכילים בפועל תינוקות רעבים
בואו להיות חלק < 03-8000-770

מפנקסו של מחנך

הרב יעקב עמר
ראש ישיבת 'שלום רב' באשדוד

הקצין הרוסי ש...

השבוע אנו מגיעים לשיא הנסיונות של אברהם אבינו, הנסיון העשירי הנקרא 'עקידת יצחק', שבזכותו ומכוחו אנו נהנים עד עצם היום הזה, ומשתמשים איתו כדי לזכות למידת הרחמים של הבורא יתברך.

ובענין זה סיפר הגאון רבי עזרא ברזל זצ"ל שבמוסקבה היה מוהל ידוע בשם רבי בצלאל, באחד מפשיטות הק.ג.ב על ביתו מצאו סכין מילה, ממצא מפליל... באמצע הלילה שב המפקד לביתו כסה את עיניו, הכניסו למכונת, וכלא אותו במרתף ויצא.

עם אור הבוקר נכנס המפקד אל המרתף ובידו... תינוק בן כמה ימים. ואומר לרבי בצלאל, דע לך שיהודי אני וזה בני שנולד לפני כמה ימים, ואני מבקש שתמול אותו.

רבי בצלאל היה המום, ולא הבין האם יש פה מלכות או שבאמת הוא מעוניין בברית מילה לבנו, ולאחר שנתברר לו שהקצין הוא יהודי ומעוניין למול, מילא המוהל את מבוקשו ומל את התינוק, ונתן הוראות להמשך הטיפול בתינוק.

ורבי בצלאל לא התאפק ושאל האם אתה חי חיים יהודיים? השיב הקצין: "לא, אני אזרח רוסי נאמן לאמא רוסיה ולמפלגה הקומוניסטית".

שואל רבי בצלאל את הקצין, ובהקשר לבנך איזה חינוך אתה מתכנן לתת לו?

השיב הקצין: אחנך אותו לחינוך רוסי קומוניסטי.

תמה רבי בצלאל ושואל, אז מדוע אתה מסכן אותך ואת בנך ומל אותו, מילא אני או יהודים שמעוניינים בחינוך יהודי שורשי מסתכנים אני מבין אבל אתה למה?

השיב הקצין ואמר: אינני רוצה לנעול את הדלת בפני בני במידה ויחליט לחזור.

אבל האמת שהכל נובע ממסירותו של אברהם אבינו ע"ה.

אחי ורעי יש פה יסוד מבהיל, אם נמסור את נפשנו למען חינוך ילדינו למען תורתנו למען הבן תורה שבנו זה יושרש לדורות, אין מבקשים מאיתנו ללכת לערבות סיביר, ולא לעקוד את הילדים על המזבח, ולא להיות תחת עינוי האיקוויזיציה, ולא תחת מגפי הנאצים, ולא תחת סבלות הערביים, אלא להקריב את התאווה והרצונות והחשקים שלנו על מזבח האמונה והתורה והיראה, נכון שזה לא פחות קל, כי כל דור ונסיונותיו, ואם זה הנסיון שלנו סימן שזוהי העקידה שלנו, אבל בואו נתאמץ למען ילדינו.

אומנות האהבה

הרב רפאל אוהיון
מחבר הספר "הבודד והשותפה".

העקידה של האהבה

"קח נא את בנך את יחידך אשר אהבת". הקב"ה מבקש מאברהם את הדבר היקר ביותר שיש לו.

"וישכם אברהם בבקר" - בלי גרירת רגליים, בלי התלבטויות. אברהם קם מיד ויוצא לדרך. ואז, ברגע האחרון, כשהוא מרים את הסכין: "אל תשלח ידך" - עצור! אני לא באמת רוצה שתוותר על מה שאתה אוהב, אני רק רציתי לראות שאתה מוכן.

העקידה לא היתה על ויתור - היא היתה על גילוי אהבה נסתרת.

אותו דבר בדיוק קורה בזוגיות. כשאשה אומרת לבעלה "אני לא מרגישה שאתה אוהב אותי", רוב הגברים נכנסים להגנה ואומרים: "איך את יכולה לומר את זה? אני עובד קשה בשבילך, אני נותן לך הכל!"

אבל האמת היא שזו בכלל לא ביקורת. זו בקשה ל-"עקידה" - בקשה לגילוי אהבה. היא בעצם אומרת: "יש לך המון דברים שחשובים לך - העבודה, הספורט, החברים, הטלפון.

אני רק רוצה לדעת ולהרגיש שאני הדבר הכי חשוב לך בחיים. כי אני אוהבת אותך, ואני רוצה להרגיש גם אהובה".

זה לא אומר שהיא רוצה שיזנח הכל. היא רק רוצה להרגיש שהוא מוכן "לעקוד" את הדברים האחרים בשבילה.

רק גילוי הנכונות להקריב את ה-"אהבות" שלו - כבר האיר אצלה בלב כזאת אהבה עזה כלפיו...

שאת עקדת יצחק אנחנו מזכירים עד היום בראש השנה ויום הכיפורים כדי לעורר את אותה אהבה שאברהם אבינו גילה אצל ה'.

אני זוכר זוג שהגיע אלי ליעוץ. היא התלונה: "הוא תמיד עסוק בטלפון". במקום שהוא יגן על עצמו, הוא הבין את "בקשת העקידה" שלה. ביום למחרת הוא בא הביתה, הוציא את הטלפון, זרק אותו במגירה ואמר: "מעכשיו בין שש לתשע בערב, הטלפון שלי מונח כאן. הזמן הזה שייך רק לך".

היא פרצה בככי. לא בגלל שהיא רצתה שהוא יפסיק לעבוד, אלא בגלל שהיא הרגישה שהיא באמת הדבר הכי חשוב לו.

הסוד הוא להבין שכשבן זוג "מתלונן" על משהו, לרוב זה בכלל לא תלונה אלא בקשה לגילוי אהבה. הוא רוצה לראות שהוא הדבר הכי חשוב.

המפתח המעשי: במקום להתגונן, שאלו את עצמכם - איך אני יכול להראות שהוא הדבר הכי חשוב לי? לפעמים "עקידה" קטנה יכולה לגלות אהבה ענקית.

טעמי + המקרא

הרב אלדד נגר
מנהל רוחני בישיבת "יגל ליבי"

גם חתונה לטובה

בפרשת השבוע אנו לומדים על השידוך של יצחק אבינו, ישנם הרבה אנשים שברוך ה' זוכים להתחתן, אבל לצערנו השלום בית לא מצליח, ולפעמים מתפרקת החבילה, ושמחבוננים בעניין, באמת ישנם אתגרים לא קטנים בכלל במערכת של זוגיות וחיי משפחה, הפער בין נשים לגברים מורכבים לא מעט, וה' יתברך דורש מהאדם לחיות בשלום בית.

והשאלה מדוע ה' נתן לנו אתגר כזה? החיבור הזה מכונה בתורה "עזר כנגדו", לפעמים הכנגדו ברור, אבל מהו העזר?

אלא ההסבר הוא שבאמת מערכת של חיי משפחה רק משפרת את האדם, כל אחד מאיתנו מבין שלא נעים לבעוס להיפגע לשנוא להיות עצוב, כל התכונות האלו מצערות את האדם, ומגבילות אותו בחייו, כמה שנכנס פחות ונדע להכיל אחרים, נגדיל לעצמנו את היכולות, הן במקום העבודה והן הצלחה

חברתית, למשל להצליח להיות שליו בזמני לחץ, אלו חיים יפים הם, התכונות של האדם זה הנמשל, כמו רכב שיש לו מלא לחצנים, שכל אחד הוא עוד פונקציה, כמו נסיעה על קרח או בוץ או חול או מצב החלקה, או כל מיני אפשרויות, כמה שיש יותר כאלה, הרכב שווה יותר ומועיל יותר, והנמשל זה אנחנו כמה שיותר פונקציות להסתדר ביותר מצבים, זה שדרוג חיינו.

המערכת היחידה שיכולה לתת לנו את העבודה מידות הזו, אבל בצורה הכי נעימה, זו מערכת זוגית ומשפחתית, כי בני זוג שחפצים לחיות אחד עם השני, אז מכח הרצון להיות יחד, עבודת המידות הופכת לנעימה, כי אני מרוויח את מי שאני רוצה לחיות איתו.

מטרת האדם בעולמו היא לתקן נשמתו ולהידבק בה, וזה רק על ידי עבודת מידות, ורק בבית שלנו המקום הטבעי והפשוט, אנו מגלים את האישיות שלנו, ואתגרי הזוגיות הם מתנה, כי רק ככה נדע מה צריך לתקן, ונתקן ונגיע לשלמות, כל פער בין גבר לאשה הוא מתנה, שאם מתגברים עליו נכון, ובונים אישיות תואמת לצד השני זה מוכיח את השיפור שלנו, וכנ"ל מול ילדים.

אלא שצריך להבין למה זה כך למה ה' לא נותן ישר אור? בעז"ה נבאר זאת בשבוע הבא.

צלקות מעידות

במדינה אחת חיבב המלך גלויות את שר החוץ היהודי שלו, ונקל לתאר לאיזה יחס זכה אותו שר מצד השרים הערלים. הם קינאו בו ושנאו אותו, ובכל הזדמנות ניסו להשחיר את תוארו בעיני המלך.

אבל המלך לא היה טיפש. "די, תפסיקו לקנא בו", אמר המלך לשרים שוב ושוב, "אני אוהב אותו כי הוא מוכשר ונאמן, וזה לא אומר שאני לא מחבב גם אתכם".

אבל השרים לא הרפו, ובכל פעם הבטיחו לעצמם מחדש, שבפעם הבאה הם יצליחו לסדוק את אמון המלך ויבעירו את זעמו על אותו יהודון.

יום אחד נודע לשרים כי שר החוץ יוצא לשליחות מדינית ממושכת במדינה זרה, ופה אחד החליטו שהעת היא שעת הכושר למזימתם. הם רקמו מזימה שטנית שנשענה על מסמכים מפוברקים, על פיהם הואשר שר החוץ בהדלפת מסמכים מסווגים לאויב, עוון שנחשב לפשע ממדרגה ראשונה, ויחד הביאו את העלילה לפני המלך.

המלך התרשם שדבריהם אמת, ובשל רמת חומרת האשמה הוא הורה להמתין לשר הבוגד בשדה התעופה, ומשם לקחתו אל כיכר העיר ולתלותו לעיני כל העם.

לא היה קץ לשמחתם של השרים הרשעים. סוף סוף עלה בידם. בהגיע מועד שובו של השר אל המדינה, קיבלה את פניו בנמל פלוגת שוטרים שגררה אותו אזור כאחרון הפושעים לכיכר העיר.

בתחילה השר ניסה להתנגד, אך לשווא. השוטרים היו חסונים ממנו וההחלצות מהם היתה משימה בלתי אפשרית בעליל. הוא בכה והתחנן שירפו ממנו כי בודאי מדובר בטעות, אבל איש לא הקשיב לו. כולם רצו לראותו תלוי בין שמים וארץ בחוסר ניע.

"לפחות תתנו לי בקשה אחרונה", התחנן השר, "אני רוצה לראות את המלך לכמה דקות בלבד. אני מתחנן, תמלאו את בקשתי".

השר הובא לפני המלך, ומבלי לדבר פשוט קרע את חולצתו. גופה מצולקת ופצועה נגלתה לנוכחים, והכל נשכו את שפתותיהם ככאב למראה.

"הבט אל גופי", אמר השר למלך, "הצלקות שהנך רואה נצרכו בבשרי בזמנים שהגנתי עליך מפני סכנות. גופי ספג את המכות ואני הצלתי את חיירי! וכעת אמור לי: האם גוף שהתייסר כל כך עבורך, יתכן שאי פעם יבגוד בך?".

המלך קיבל את דבריו וחנן אותו, ותמורת נפשו תלה את השרים שרקמו את המזימה השקרית.

כל התגברות על פיתויי היצר, וכל התאמצות לקיים את רצון ה' למרות האתגרים, צורבים הם צלקת נאמנות שנשמתנו הטהורה, והיא תליץ יושר עלינו.

הבקשה המוזרה של האבא

אדם שמצליח גם ברוחניות וגם בגשמיות הוא אדם שמתנהל כאילו היום הוא יומו האחרון. הוא אינו נותן לעצמו יותר מדי זמן להתמהמה, אלא מתנהל מתוך תחושת דחיפות בשיטת: "או עכשיו, או לעולם לא".

אחת הדמויות שהביאו את הטכנולוגיה לקדמה פורצת דרך נשאלה פעם על סוד הצלחתו, והוא השיב בפשטות: בכל יום הוא הגיע לחדר העבודה מתוך מחשבה שמחר כבר לא יהיה. מה שהוא יספיק לעשות היום, זה ההספק שיחתם את חייו.

ובכך, בכל יום מחדש, הוא הצליח "לסחוט" מעצמו את המיטב.

להבדיל, הגמרא מביאה רעיון דומה כמשל למלך שהזמין את עבדיו לסעודה. החכמים שבהם התלבשו כבר בבגדים מכובדים ומתאימים, והמתינו לקריאתו של המלך ולעדכון הסופי מתי בדיוק להיכנס לסעודה.

אך הטיפשים שבהם הלכו לעבודתם ואמרו: "כלום יש סעודה בלא טורח" הם לא חשבו שיש סיבה למהר ולהתכונן.

אלא שלהפתעתם הגדולה, המלך קרא לכולם להיכנס.

בבושה גדולה נכנסו אותם אנשים אל הארמון המפואר, כשבגדיהם מלוכלכים ואינם ראויים למעמד.

ממשל זה מסיקה הגמרא מסר עוצמתי: האדם צריך להיות מוכן בכל יום להגיע אל ארמונו של המלך, עם תורה ומעשים טובים.

ומכיוון שאף אדם אינו יודע מתי יקראו לו להגיע אל המלך, אומרת הגמרא:

"בכל יום יהיו בגדיך לבנים".

בכל יום אנו צריכים להיות בתחושה שאנו מוכנים לעמוד לפני בית דין של מעלה, עם חבילות של מצוות, מעשים טובים וחכיות שצברנו במהלך חיינו.

המשל הזה מרשים ומעצים, אך לפגוש בני אדם שאכן חיים בצורה כזו, לא יצא לי לפגוש הרבה.

אלא שלפני תקופה קצרה זכיתי לשמוע על דמות שכזו.

כידוע, מזכה הרבים הגדול, הרב פנחס ראבוב זצ"ל, שנפטר לפני מספר חודשים, היה עסוק במהלך חייו בפעילות ענפה של חסד ובעיקר בזיכוי הרבים.

אלא שהדבר המדהים הוא, שגם לאחר שנים של עשייה בלתי פוסקת, הרב פנחס מעולם לא הרגיש שבע ברוחניות. תמיד הוא שאף להרחיב את הפעילות עוד ועוד, להוסיף זכויות ולהגיע לכמה שיותר אנשים.

באחד הימים הגיע רבי פנחס לבנו משה ואמר לו:

"אני לא יודע כמה זמן יש לי לחיות בעולם הזה, אבל בקשה אחת יש לי ממך. אני משאיר במחסן אלפי סידורים ותהילים. בבקשה, אל תגיע בהם. ביום פטירתי - חלקו אותם לעילוי נשמות".

הסיפור העוצמתי הזה מעביר בצורה המושלמת ביותר את המסר של דברי המשנה:

רבי יעקב אומר: העולם הזה דומה לפרוודור בפני העולם הבא; התקן עצמך בפרוודור, כדי שתפנס לטורקלין.

שבת שלום

ניתן לשלוח הארות והערות על מאמר זה במייל <karovrachok1@gmail.com>

צוות ישיבת "יגל ליבי"
בראשות הרב יגאל כהן שליט"א
פועל רבות במתן מעטפת חמה ומכובדת כדי שבחורים יוכלו ללמוד תורה לשמה באהבה.

צוות חם ואוהב | ארוחות מפנקות | בניין חדש מפואר

החלק שלך בנצח <[03-8000-770](tel:03-8000-770)>
ישיבת יגל ליבי

יגל לבם
בהתורתר

תומכים בלימוד התורה
שנותפים בזכויות לנצח.

לראות את האור שבפנים

פרשת וירא נפתחת במחזה מופלא: אברהם אבינו, ביום השלישי למילתו, יושב בפתח האוהל בחום כבוד ומחפש אורחים. הקדוש ברוך הוא מגיע לבקר אותו, אך ברגע שאברהם רואה שלושה עובדי אורח, הוא מבקש מהשם להמתין ורץ להכניסם. מכאן למדו חז"ל במסכת

שבת (דף קכו עמוד א): "גדולה הכנסת אורחים יותר מקבלת פני שכניה".

עבור אדם שנמצא בתהליך של התחזקות ותשובה, יש כאן שייעור עצום: לפעמים אנו מחפשים את

הקדושה רק בשמיים, במצבים "מושלמים". אברהם אבינו מלמד אותנו שהקדוש ברוך הוא נמצא דווקא בתוך היום-יום שלנו - בחסד, ביחס לחבר, וביכולת לפתוח את הלב לאחרים גם כשקשה לנו.

רועי החל להתקרב לדת לאחרונה. הוא הרגיש המון מתח מול סביבתו הישנה וחשש שהוא לא "דתי מספיק" בשביל שהשם יקבל אותו. ערב אחד, בדרכו לשיעור תורה, ראה שכן מבוגר שנתקע מחוץ לביתו עם סלים כבדים.

למרות שמיהר, רועי עצר, עזר לו להניח את הסלים והמתין איתו יחד עד שהמנעול הגיע. כשנפרדו, השכן חיבק אותו ואמר בדמעות: "רועי, האור שיוצא ממך פתח לי את הלב". באותו רגע רועי הבין: התשובה היא לא רק כמה דפים גמרת ללמוד, אלא כמה לבבות הצלחת להאיר.

השם רואה את המאמץ שלך!

כשדניאל הרגיש שהשם רחוק ממנו, הוא נזכר בפסוק מתהילים (פרק לה, פסוק יט): "קְרוֹב ה' לְנִשְׁפָּרִי לֵב, וְאֵת דַּכָּאֵי רוּחַ יוֹשִׁיעַ".

פרשת וירא מזכירה לנו שהשם לא מחכה שנהיה מושלמים. הוא מגיע לבקר את אברהם כשהוא כואב וחלש. בדיוק כך, כשאתה מתאמץ, כשנשבר לך הלב מניסיון קשה ואתה בוחר בטוב - השם קרוב אליך מאי פעם.

ישר, אמונה וכבוד לזולת. אם חלילה אחד מהם אינו עומד בהתחייבות שלו, אינו משלם בזמן או אינו מתנהל בצורה נכונה מול אחרים - האחריות מוטלת גם עליו, כי הוא זה שמנהיג ומכוון את הבית.

המשנה באה ללמד אותנו שלא מספיק להיות צדיקים רק בעצמנו. הקב"ה נתן לכל אחד מאיתנו השפעה על הסביבה שלו, והזכות שלנו היא להשתמש בה כדי להרבות טוב בעולם.

ככל שאדם מקבל יותר אחריות, כך הוא צריך להיות יותר ערני וזהיר. כי מנהיג אמיתי אינו דואג רק לעצמו, אלא לכל מי שנמצא תחת אחריותו.

שבת שלום ומבורך

חילוק לנאור

הרב דוד פרייז
ראש "מרכז התחברות" ר"ג

תשועה ברב יועץ

למה צריך מלך

לפני כ-10 שנים קניתי לילדי 2 אפרוחים כדי שתהיה להם תעסוקה בימי החופש הגדול, הילדים מאוד נהנו להאכיל אותם, והאפרוחים מאוד נהנו לאכול, כעבור זמן האפרוחים גדלו להיות "תרנגול-ותרנגולת", ממש זוג לתפארת... התרנגולת היתה רגועה ומנומסת, אבל התרנגול החליט שהוא כבר מספיק בוגר כדי לקבוע את הטון בשכונה, ובאישון לילה קרא בהחלטיות שאינה משתמעת לשני פנים "קוקוריקו" שהפך את הדממה בשכונתנו השקטה, ומיד הבנתי שאין לי הרבה ברירות, ולקחתי אותו לפינת הקי "ברוקלין" בבני ברק, (לא בארה"ב...) כמוכן שילדי באו איתי ונפרדו מהתרנגול בלב כבד, ואז כשהתרנגול נכנס ללול של פינת החי נדהמנו מהקבלת פנים המזעזעת שהכינו לו חברי הלול: התרנגול הכי מפחיד והכי מכוער, ניגש אלינו בפנים וזעמות, ובלי הודעה מוקדמת ניקר אותו בכרבותו, התרנגול שלי החליט שהיו לא תהיה! והחזיר לו מנה אחת אפיים, לקול תרועת ילדי המודאגים, וכך נמשלה לה המליכה במשך כמה דקות תמימות. תוך כדי המלחמה העיקשת ניגש אלי אחד מעובדי הגן והחל להרצות בפני את התהליך שחני הולך לראות, וכך אמר: בכל לול תרנגולים יש מלך! ותמיד, כאשר יכנס דייר חדש, המלך ילחם בו עד שייכנע ויסור למשמעתו של המלך הנערץ, אבל אם הדייר החדש מנצח, הוא צריך לעבור למלחמה עיקשת עם כל הלול (כל אחד בתורו), ואז כשהוא מנצח את כולם, הוא עומד על האבן הגבוהה, ומכריז בגאווה ובקול רם "קוקוריקו" וכולם שותקים! וזהו הסימן שזה עתה הוכתר מלך חדש בלול, ואם מישהו עונה משמע, שעדיין המלחמה לא הסתיימה. כאן נעצר העובד של פינת החי לשנייה, ואז אמר: לא נראה לי שיש לתרנגול שלך סיכוי לכבוש את הממלכה של המלך הנוכחי, מאחר שהוא כבר שנתיים רובץ על כסא מלכותו ללא עוררין. אני הלכתי מיד לאחר שהתרנגול שלי ניצח את המלך... אך לאחר כשעה התקשר אלי אדם נחמד שטרח להודיע לי שהתרנגול שלי הכריז "קוקוריקו" לצד שתיקתם של כל דיירי הלול, ומעתה ואילך הוא המלך הנערץ!!! כמוכן שילדי שמחו ללא גבול כשנודע להם על הכתרת תרנגולם למלך (גם אני...) (אפשר לבקר את "המלך" בפינת החי, הכניסה חופשית...).

בשעת המלחמה שאלתי את עצמי מדוע התרנגולים צריכים שיהיה להם מלך? הרי הכתרת המלך כרוכה בהרבה דם, פציעות, ותלישת נוצות, וזה במקרה הטוב. ויותר מכך, מדוע לכל כוורת דבורים יש מלכה, ובכל טריטוריה יש מנהיג, ובכל ממשלה יש ראש ממשלה, ובכל שבט יש ראש שבט? מה הצורך בכך? וכל זה מוביל אותנו לשאלה יותר קשה: הרי עם ישראל כשהיו בשעבוד מצרים היו מרובים מהמצרים כמו שנאמר: "וְהָעָם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל רַב וְעֲצֻמּוֹ מִמִּצְרָיִם" וא"כ מדוע הם עבדו וסבלו תחת מלכותו של פרעה, הלא יכלו לפתור זאת בנקל: להתמרד! ומכיוון שהם הרוב, הרי שהם יכולים לקבוע מי יהיה המלך?!

אולם התשובה פשוטה, אך יסודית ונפלאה: הקב"ה ישתבח ויתעלה שמו, ברא את העולם בצורה כזו שלכל יצור חי בעולם, יהיה צורך במנהיגות, ולא יתכן שיהיה עדר ללא רועה, וכל זאת עשה הבורא יתברך: כדי שנשכיל ונזכה להמליך אותו עלינו, ולהיות עבדים רק שלו, ולא של אף אחד אחר. והנה עם ישראל ירדו באמונה, ופרקו מעליהם את עולו של מלך מלכי המלכים (עד שהגיעו למ"ט שערי טומאה), מיד מסרם ה' בידי פרעה מלך מצרים הרשע, שהעביד אותם בפרך, עד שבא משה רבנו, וליבה את האמונה בעם ישראל, ורק כאשר עם ישראל המליך את הקב"ה עליהם מלכות גמורה ושלימה, אזי היה העם ראוי לגאולה, וכמו שנאמר: "כִּי לִבִּי יִשְׂרָאֵל עֲבָדִים עֲבָדֵי הָאֱלֹהִים" וזאת אומרת מארץ מצרים אני ה' אלוקים, ומכאן אנו צריכים לקבלת לעצמנו את הפתרון האחד והיחיד לכל קושי או צרה שתקפו אותנו: להפסיק לעבוד את החברים, השכנים, המשפחה, הבוס, ואת האינטרסים שלנו! אנו עובדים אך ורק את ה' יתברך!!!

אחריות שמביאה ברכה

שבת שלום אחים אהובים ויקרים שלי.

פרק ב' - משנה ז': "מִרְכָּה עֲבָדִים - מִרְכָּה גָּזֵל"
המשנה מלמדת אותנו יסוד חשוב מאוד בחיים: כשלאדם יש אחריות על אחרים, הוא צריך להיות זהיר לא רק במעשיו שלו, אלא גם במה שקורה סביבו.

לפעמים אדם מאוד מקפיד להיות ישר בעצמו. הוא משלם למכולת בזמן, מחזיר חובות, מכבד בעלי מקצוע ומשתדל שלא לפגוע באף אדם. אבל יש דבר נוסף שהוא צריך לשים לב אליו - האחריות על בני ביתו ועל האנשים הקרובים אליו.

אדם שיש לו משפחה, ילדים או אנשים בסומכים עליו, צריך לחנך אותם לערכים של

הרב יהונתן פרטוש

רב בישיבת "יגל ליבי"

וראש מדרשיית ענפים ב"ב

עלילות יגל וסבא דניאל

כותב: הרב אברהם יצחק

תקציר מעמוד 6:

יגל מחליט לבטל את המרד ומודיע לכיתה שהוא פורש מהחרם! תומר, ששומע את המרד שלו של יגל, מחליט להוכיח שהוא חזק יותר - ומאיים להעניש גם אותו!

עוד חמש דקות השעה ארבע... ואף ילד צדין לא הגיע.

טיק... טיק...

איזו מבוכה... האם רק אני הצגתי לבוא?

יגל! באתה איזה כף שאתה כאן!

מזל טוב, אבימר!

אני לא אומר את אבימר לבד. אני מתגבר על הפחד ואעלה!

זה טרא. ואם אני אקד אחר לא יבוא...

אבימר, בוא לדלת הגיעו המון ילדים!

תו... תומר?! מה אתה עושה פה?!

דיע דוע...

היום יום-הולדת...

יגל, תסתח בבקשה את הדלת! בטח באו עוד חברים.

נראה אותך

דולף

חידה
היכן מצינו בפרשה - כל המתפלל על חברו נענה תחילה?

תשובה מפרשת ניצבים וילך:
צבת

הילד/ה הזוכה נעמה הרוש מבני ברק

יודעים את התשובה? שלחו לנו לכתובת המייל ואולי תזכו בפרס
anafeamalon@gmail.com

3

אל תדאגו זה לא מסוכן בכלל

☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐

2

לא היתה לי ברירה זה עבודה מועדפת

☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐

1

הייתי מעדיף נציג אמיתי

☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐

אומרים גל וליבי

שוב שבת שלום לכללם. איזה פיר לנו שאתם חברים שלנו, שאנחנו לומדים יחד.

גל וליבי: הפעם אנו רוצים ללמוד אתכם הנהגות חשובות שכל אחד צריך לדעת.

גל: ישנם כמה דברים שחכמינו אמרו לנו שהם גורמים לשכחה, ונכיר כמה מהם. לא להניח את בגדיו תחת הראש וישן עליהם. לא להניח בעלים תחת המטה כנגד ראשו.

ליבי: שמנכים את הידים בבגדיו אחר נטילת ידים. האוכל הרבה זיתים. וכו' מי שלובש בגד הפוך.

גל וליבי: עד כאן להפעם ילדים צדיקים, שימו לב ותשתדלו לקיים... אוהבים אתכם

שבת שלום

לאחרים בלי לחשב מה נקבל בחזרה, דברים נפלאים קורים! כמו אברהם שעזר לאורחים ולא ידע שהם מלאכים, גם אנחנו כשאנחנו טובי לב - עוזרים לילד שנפל, חולקים את הפריה שלנו, או מנחמים מישהו שעצוב - הקדוש ברוך הוא רואה ומכין לנו הפתאות יפות. הטוב לב שלכם הוא הכח הכי גדול בעולם! שבת שלום ומברך.

פרשת שבוע אורח

פרשת וירא

היה יום חם מאד, אברהם אבינו ישב ליד הפניסה לאהל שלו אחרי שעבר נתוח (ברית מילה). ועדיין כאב לו. פתאם הוא רואה שלשה אנשים הולכים ברחוב, נראים עיפים מהחם. מה עשה אברהם? הוא קם מיד, למרות שכאב לו, ורץ אליהם: "בואו, בואו לנוח אצלי!" הוא קרא להם. "אני אביא לכם מים לשתות ולחם לאכל!" זה כמו שאמרו רואים ילד חדש בפתח שעומד לבד בהפסקה ונראה עצוב. במקום להמשיך לשחק עם החברים שלך, אתם עוזרים את המושק באמצע הכיף ונגשים אליו ואומרים: "בוא לשחק אתנו!" - זה מה שאברהם עשה, רק הרבה יותר גדול! אברהם לא רק הציג להם מים - הוא רץ לשרה ואמר: "בואי נכין להם סעודה!" הוא שחט עגל שלם, הכין עוגות, והביא חמאה וחלב. זה היה כמו שאמרו מכינים מסבה ענקית לחבר שבא לבקר. הדבר הכי מיוחד הוא שאברהם חשב שאלה אנשים רגילים שזקוקים לעזרה. הוא לא ידע שאלה מלאכים! הוא פשוט ראה אנשים שצריכים עזרה ורצה לעזר להם. האורחים האלה היו כל כך נרגשים מהטוב לב של אברהם, שהם נתנו לו ולשרה מתנה מדהימה - הם בשרו להם שיהיה להם תינוק! יצחק נולד בזכות הטוב לב שלכם. ילדים יקרים, הקדוש ברוך הוא רוצה ללמד אותנו שכשאנחנו עוזרים

מצאו 10 הבאים

מה

הפסוק למסע צפורה

מגיש: הרב
מאור חוביבה

סיפורי צדיקים

עוד פעם סליחה

רבי ברוך דב בער ליבוביץ' זצ"ל, מראשי הישיבות שבליטא, מחבר הספר "ברכת שמואל" ותלמידו של רבי חיים מברסק זצ"ל. היה גאון גדול בתורה, מלמד גאונים, היה לו גם רגישות יתר לזולת, מדותיו הטובות השפיעו על כל הסובבים אותו. יום אחד הוא חזר לביתו אחרי יום גדוש ומלא בעמל תורה, והבחין בבעל מקצוע גוי פולני שעוסק אצלו בענין מסים. רבי ברוך ידע היטב את השפה הפולנית ואמר לו בקול חם ורגיש - "ערב טוב". האדם הזה לא היה באמת גוי, אלא יהודי שהיה לבוש ונראה כמו אחד הגויים הפולנים, וענה לרב בשפה היהודית - "ידיש: 'אני יהודי, כבוד הרב!'". הרב נבהל על שפגע ביהודי שחשד בו שהוא גוי, ומיד בקש סליחה. היהודי אמר לרב: "לא צריך לבקש סליחה, אתה צודק, אני באמת נראה כמו גוי, ואני מוחל לך מחילה גמורה." רבי ברוך הבין שיהודי זה לא באמת יודע מה החשיבות של יהודי, התישב לידו והסביר לו בשפה רכה ובטוב טעם ודעת מה חשיבותו של יהודי. כשסיים את הדברים בקש שוב פעם מבעל המקצוע סליחה ומחילה, אך אותו יהודי עוד פעם אמר לרב שאין צורך לבקש סליחה על הדבר. הרב ראה שהדברים לא השפיעו עליו, והחליט לספר לו ספור על קרובת משפחה שלו שחזרה אחרי אחת המלחמות, שהיא גלמודה ללא אף קרוב משפחה, אבל נשארה לה טבעת יהלם שאותה קבלה מסבתא שלה לירשה, והיא היתה מחברת אליה מאד מאד. לימים היא זכתה והתחתנה, אך הרבה שנים צפתה לילדים.

לאחר זמן נולד לה בן. ולאחר שגדל והתחתן נולדה לו בשפה טובה נכדה. הסבתא היתה מאד מתרגשת להולדת הנכדה ושלפה מאצבעה את הטבעת הטובה אותה קבלה בירשה מסבתא שלה וענדה אותה על אצבעה הקטנה של הנכדה. הנכדה גדלה וגם התחתנה, אך לא יחסה חשיבות כל כך לטבעת, בגלל שהסבתא היתה מאד עניה וכנראה הטבעת סתם מזיפת. ערב אחד, אחת השכנות שלה בקשה ממנה להשאיל לה את הטבעת לאיזה שמחה שהולכת, והנכדה נתנה לה אותה בחפץ לב. אך כשחזרה בקשה את סליחתה על שאבדה לה הטבעת ולא מצאה אותה. הנכדה, שגם ככה לא העריכה את הטבעת, מחלה לשכנתה מחילה גמורה.

תשובה מפרשת

ניצבים וילך:

"וידעו משה אתה ה' נשאי ארון בריתי הנה לאמור"

יודעים את התשובה

שלחו לנו לכתובת המייל ואולי תזכו בפרס

anafeamalon@gmail.com

ולא התרגשה כל כך מאבדת הטבעת. אחרי תקופה פגשה את הסבתא שהתענינה על הטבעת. וכשספרה לה על אבדתה נחרדה מאד הסבתא ואמרה שהיא טבעת יהלם אמיתית שקבלה אותה בירשה מסבתא שלה שקבלה מסבתא שלה... וכאן סיים רבי ברוך דב בער זצ"ל את הספור, ופנה אל היהודי ואמר לו: "האם עכשו השכנה צריכה לבקש את מחילתה על אבדת הטבעת, אחרי שהיא יודעת באמת מה שויה?" ענה לו היהודי: "ודאי! אם היא היתה באמת יודעת את שויה היא לא היתה סולחת לה לעולם!!!" ואז אמר לו רבי ברוך: "כשבפשתי ממך סליחה בהתחלה שחשדתי אותך לגוי, סלחת לי כי לא ידעת מה ערכו של יהודי אמיתי, אבל עכשו שהסברתי לך ואתה יודע, אני שוב מבקש ממך סליחה על שהמעטתי בערכך..."

שמואל
קוריב

פלאות הבריאה

דרקון כחל - היצור הזעיר שצף הפוך

עם צבע הים, והצד הכספי פונה כלפי המים ומקשה על דגים להבחין בו מלמטה.

ועוד עובדה מדהימה: הדרקון הכחל נזון מבעלי חיים צורבים, כמו השלפוחן הפורטוגלי, ושומר בגופו את

תאי הצריכה של הטרף לצורך הגנה. משום כך אין לגעת בו, גם אם הוא נפלט אל החוץ.

לפעמים נסחפים כמה פרטים יחד בקבוצה המכונה "צי כחל". היצור הזעיר הזה מזכיר לנו שגם על פני הים ברא ה' בריות מפתיעות והעניק להן כלים מדיקים לחיים.

במי האוקיינוס צף יצור כחל וזעיר שנראה כמו דרקון מעולם הדמיון. אבל הדרקון הכחל אמיתי לגמרי - והוא בכלל חשופיתים קטנה, עוד דגמא מפתיעה לנפלאות בריאת השם.

שמו המדעי הוא גלאוקוס אטלנטיקוס, וארכו כשלושה סנטימטרים בלבד. אפשר למצא אותו במים ממוזגים וטרופיים באוקיינוס האטלנטי, השקט וההד. הוא מבלה את חייו על פני הים ונסחף עם הרוחות והזרמים. בועת גז שבמקבתו מסייעת לו לצוף - והדבר המפתיע הוא שהוא צף על גבו!

גם הצבעים שלו משמשים להסוואה. הצד הכחל פונה כלפי השמים ומתמזג

חוגגים ומתברכים

ידועה הסגולה להוסיף ברכה ביום השמחה
ע"י קיום סעודת עניים למי שאין להם.

בתרומה חד-פעמית, אתם יכולים להיות
שותפים במצווה אדירה ולהאכיל **200 איש**
לכבוד השמחה שלכם ←

הצטרפו עכשיו
לברכה כפולה!

03-8000-770

תורמים ומאירים את העולם

תרמו עכשיו לפעילויות הרב

מחסן החסד | ישיבת "יגל ליבי" | שידורים חיים | 180 אברכים | מדרשות לנוער | קו ההלכה | המסעדה | סמינר קירוב | מרכז תעודות

רוצים להיות שותפים? חייגו < 03-8000-770

ביחד נותנים לתינוקות התחלה טובה

עמותת "ענפים" בראשות הרב יגאל כהן פועלת כדי להושיט יד לאותן משפחות שנמצאות במצוקה כלכלית. מטרתנו, טיטולים, מגבונים, לולים וכל מה שתינוק צריך כדי לגדול בנחת.

בתרומה שלכם אתם מאכילים בפועל תינוקות רעבים | בואו להיות חלק <

03-8000-770

יש לך אפשרות לזכות את הרבים

מאמרים בהלכה
ובאמונה, סיפורים
לילדים, מדור
לנושים ועוד תוכן
עשיר לחיזוק
וקירוב לנשמה

התקשרו לשותפות בהפצה <
03-8000-770

ניתן לקבל את העלון במייל: anafeam3@gmail.com

ניהול: תמר חכם | עורך לשוני: אביתר הלל | ניקוד: שמואל קורייב | עימוד ועיצוב: עינב בשארי

העלון מוקדש להצלחתם של כל חיילי צבא ההגנה לישראל ולרפואתם של הפצועים
להקדשת העלון חייגו < 03-8000770

נר תמיד

לע"נ ר' מנשה בן רחל ז"ל
ולע"נ שושנה מהדין בת זיוה ע"ה

לזיווג הגון
יעל שמחה בת אסתר

לזיווג הגון
תהילה בת אסתר

לעילוי נשמת
אילה בת מרים

לעילוי נשמת
רפאל יעקב ישראל חי בן איריס